

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H HARLEQUIN®

A PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

Special Edition

3
Roman
Bir Arada

NORA ROBERTS
DEBBIE MACOMBER
LYNNE GRAHAM

Noel Büyüsü

NEW YORK TIMES & USA TODAY bestseller authors

Ben **Abonelik**

konforunu seçtim !

Jessica

Abone olun kitaplarınız her ay düzenli olarak size ulaşsın!

ABONELİK NEDİR

- Abonelik, her ay sipariş vermek için zaman harcamanızın önüne geçen, kitaplarınızı kolayca temin etmenizi sağlayan, pratik ve avantajlı bir sistemdir.
- Abone olduğunuz sürece, her ay abone olduğunuz seriler kargo ile istediğiniz adrese teslim edilir.
- Abone olduğunuzda %20'ye varan indirimlerden faydalanır ve kitabınızı daha uygun fiyata almış olursunuz.

HEMEN ABONE OLUN

DETAYLI BİLGİ VE ABONELİK İÇİN

www.harlequintr.com adresini ziyaret edin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jesica
**Noel
Büyüsü**

NORA ROBERTS

Hayat Bir Mucizedir

DEBBIE MACOMBER

Bembeyaz Aşk

LYNNE GRAHAM

Masum Yürekler

Jesica

DEBBIE MACOMBER

Bembeyaz Aşk

**Çeviri
Zehra Tapunç**

HARLEQUIN TÜRKİYE

**Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL**

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İngilizce Adı: LET IT SNOW
Türkçe Adı : BEMBEYAZ AŞK

Copyright © 1986 by Debbie Macomber

ISSN 1307 – 3877

201312315

Harlequin Beyaz Dizi Special Edition

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Beyaz Dizi Special Edition

Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona

Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi

İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.

Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.

İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1

Kadıköy – İstanbul – Türkiye

Yayının Süresi: 30 günde bir

Kapak : Ümit Kara

Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.

Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.

Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 1111

Merter – İstanbul – Türkiye

Baskı Yeri: TÜRKİYE

Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT

Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul

Tel:090212622222

Bu yayın, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi 'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

DEBBIE MACOMBER

Kitaplarının basılmış 140 milyondan fazla kopyasıyla Debbie Macomber, günümüzün en popüler yazarlarından biridir.

The New York Times çok satan yazarı, ilginç karakterler yaratması ve bunların hikâyelerine kitaplarında hayat vermesiyle tanınmaktadır. Kendi deneyimlerinden ve gözlemlerinden faydalanarak, kasaba hayatı, ev yaşamı ve aile üzerine yürekleri ısıtan hikâyeler yazmakta, hikâyelerinde dostluklardan, örgü ören kadınlardan bahsetmektedir. Kitaplarında, tüm dünyadaki okuyucularını eğlendiren güçlü bir mizah anlayışı da vardır. Okuma güçlüğü çeken ve beşinci sınıfa kadar okumayı öğrenememiş bir çocuk için, bu hiç de ufak bir başarı sayılmaz.

Okuma güçlüğü çekmesi, dört çocuk annesi Debbie'nin kitap yazma hayallerini engelleyemedi. 1982'de Silhouette Books **Heartsong** adlı kitabının müsveddesini aldığı anda, Debbie ilk satışını kutladı. Kitap, *Publishers Weekly* tarafından üzerine eleştiri yazılan ilk aşk kitabı oldu. Kısa süre içinde *Newsweek*'te

**New York Times'ın en çok satan kitaplar
listesinin yazarı
Debbie Macomber için övgüler**

"Macomber bir kez daha yarattığı karakterler
ve mizah duygusu ile
becerilerini etkileyici bir biçimde sunuyor bizlere."
—RT Book Reviews

"Debbie Macomber parlayan bir yıldızdır."
—Publishers Weekly

"Macomber usta bir öykücüdür."
—RT Book Reviews

"Macomber'ın hikâyeleri kesinlikle kalpleri ısıtır...
Noel sihrini yeniden keşfedeceğiz. "
—Bookreporter.com

Jesica

adından bahsedildi ve kitaplarına olan talep, Debbie'nin çılgınca hayallerinin bile ötesine geçti. Şimdi düzenli olarak yazıdığı 140.000'den fazla okuyucusu bulunmakta.

Debbie'nin adı, en çok satanlar listelerinde sık sık yer almaktadır. Debbie, birçok başarı ödülü almıştır. 2009'da ilk yemek kitabı, ilk çocuk kitabı ve kurmaca olmayan ikinci kitabı basılmıştır. Önceki romanlarından **Mrs. Miracle**, televizyon için yapılmış bir film olarak Hallmark Channel'da 2009 yılında yayımlanmıştır. Başrolde Doris Roberts'ın oynadığı film, o yıl Hallmark Channel'da en çok izlenen film olmuştur. **Call Me Mrs. Miracle** ile Hallmark'ta 2010'da da aynı başarıyı yakalamıştır. Çok satan kitaplarının yanı sıra, Debbie'nin dünyasına örgü model kitapları da dâhildir.

Bu üretken yazar, Washington'da ve kışları eşi Wayne ile birlikte Florida'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda örgü örmekten, Wayne ile beraber seyahat etmekten ve torunları için Büyükanne Kampları kurmaktan hoşlanmaktadır. Torunları için, Port Orchard'daki evinin arkasında dört yıldızlı bir ağaç ev inşa etmiştir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Shelly Griffin

Romanın kadın kahramanı.

Slade Garner

Romanın erkek kahramanı işadamı

Don Griffin

Shelly'nin dul babası

Yaşlı Dan

Shelly'nin köpeği

Wilkens

Shelly ve ailesinin komşusu

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

“HANİMEFENDİLER ve beyefendiler, kaptanınız konuşuyor.”

Shelly Griffin’in manikürlü tırnakları koltuğunun kenarlarını sıkıca kavradı. Uçak yolculuğu hiçbir zaman hoşuna gitmemişti ve mümkün olduğunca bundan kaçınmıştı. Uçak yolculuğun son derece emniyetli olacağı konusunda kendini ikna etmeye çalışarak neredeyse bir ayını geçirmişti. Kendi kendine sürekli olarak Boeing 727’nin bir buçuk saat önce San Francisco’dan, olması gerektiği gibi gayet normal bir şekilde kalktığını ve kısa bir süre sonra yine kazasız belasız Seattle’a ineceğini tekrarlayıp duruyordu. Ancak yine de tedirgindi işte. No-

el tatili için sadece dört gün izni vardı ve evini inanılmaz derecede özlemişti. Yoksa katiyen uçağa binmez, eve gitmenin başka bir yolunu bulurdu.

Bu arada kaptan, "Seattle'daki yoğun kar yağışı yüzünden görüş mesafesinin kısıtlı olduğuna ilişkin bilgi verildi," diye devam etti. "Seattle görüşe açılınca dek Portland International Havaalanı'na yönlendirilmiş bulunuyoruz."

Uçağın içini yolcuların şaşkınlık nidaları doldurdu.

Shelly sakın olmaya çalıştı. Kar... Kardan bir şey olmazdı, değil mi? Gerçi iki kez uçağın iniş yapmasına nasıl katlanacaktı. Eve çok yaklaşmıştı, ne olursa olsun bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Babasının gözlerindeki o mutlu parıltıyı görmek için her şeye razıydı.

Shelly düşüncelerini yaklaşan trajediden uzaklaştırmak için derin bir nefes alıp diğer yolcuları incelemeye başladı. Yanındaki büyükanne görünümlü hanım koltuğunda sakın bir şekilde uyuyordu. Koridorun diğer yanındaki adamsa insanda merak uyandıran klasik bir işadamlı tipindeydi. San Francisco'dan havalandıkları andan itibaren çalışıyordu. Uçuş boyunca başını dahi kaldırmamıştı. Kaptanın anonsu ise sert ifadesinin daha da gerilmesine yol açmıştı.

Shelly bu tür adamları bilirdi. Federal Mahkemede yazman olarak çalışıyordu ve işi sayesinde bu tür adamları görür görmez sınıflandıracak kadar deneyimi vardı. Tiril tiril, profesyonel, kusursuz. Üstelik galiba yakışıklıydı da, tabii ilgilenecek olursa – ki ilgilenmiyordu. Shelly birlikte olacağı erkeğin daha az yoğun olmasını tercih ederdi. Birden içinde uyanan gülme isteğini bastırmak için güçlük çekti. Erkeğin mi? Ne erkeği? Tam on aydır kentin merkezinde yaşıyordu ve ortada erkek falan yoktu. Bir-

kaç kez birileri ilgilenecek gibi olmuştu ama o kadardı işte. Ciddiye dönüşen bir şey yoktu.

Uçak alçalmaya başladığında Shelly yine strese kapılarak koltuğun kollarına yapıştı. İçinden uçuş emniyetiyle ilgili verilen bilgileri tekrarlarlarken, bakışlarıyla acil çıkış kapılarını taradı. Uçak uzakta görünen pisti ortalamak için sağa doğru sert bir açı çizdiği sırada halen acil durum talimatlarını mırıldanıp duruyordu.

Shelly uçak kusursuz bir şekilde hafifçe tekerleklerini yere koyana değin ne bakışlarını önündeki koltuktan ayırdı ne de nefes alabildi. Frenler uçağı yavaşlamaya zorladığında başını çevirip pencereden bakabildi.

Artık derin bir nefes alabilirdi. Nedense Shelly'e inişler kalkışlardan çok daha zor gelirdi. Neyse ki sağ salim inmişlerdi. Bedenindeki gerilim azalınca başını çevirip etrafına bakınmak istedi. O an işadamanın kendisini süzdüğünü fark etti. Adamın koyu renk gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. Belli ki birilerinin uçmaktan korkmasını tahayyül edemiyordu. Shelly birden kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. Adam ne denli yakışıklı olursa olsun, bu duyarsız bakış açısının hiç hoşuna gitmediğine karar verdi.

Yanında oturan yaşlıca hanım Shelly'nin koluna elini koydu. "İyi misin canım?"

"Elbette," dedi Shelly sakın bir sesle. Artık yerde olduklarına göre gayet rahat davranabilirdi.

"Umarım fazla geç kalmayız. Kızım beni karşılayabilmek için işinden izin aldı."

"Benim babam da havaalanından kırk dakika uzaklıkta yaşıyor," dedi Shelly. İçinden babasının rötar olup olmadığını öğrenmek için havayollarını aramasını diledi. Adamcağızın kaygıyla kendisini beklemesini istemiyordu.

Yaşlı kadın uçağın dar penceresinden dışarıyı görebilmek için başını uzattı. “Aslında o kadar da kar yağdığı söylenemez,” dedi. “İnce ince yağıyor. Sizce de öyle değil mi?”

Shelly gülümsedi. “Umarım hızını arttırmaz.”

Diğer yolculardan bazıları kaptanın bekleme süresince uçaktan ayrılabilirceklerini bildiren anonsu üzerine yerlerinden kalktılsa da, Shelly kımıldamadı. İşadamları da derhal yerinden kalkan yolcular arasındaydı. Ancak kaptan Portland hava alanında kalış sürelerinin uzun olmayacağını sandığını da belirtmişti. Bu yüzden Shelly uçaktan ayrılıp geri dönmekte geç kalmak, kısacası uçağı kaçırmak istemiyordu.

Shelly kırk dakika boyunca her on dakikada bir saatini kontrol ettikten sonra Oregon’dan hiç ayrılamayacaklarını düşünmeye başlamıştı. Bu arada tipi başlamıştı ve kar fırtınası uçağı gittikçe artan bir şiddetle sarsıyordu. Shelly iyice kaygılanmıştı. Aniden başlayan anons düşüncelerini böldü.

“Sayın yolcularımız, kaptanınız konuşuyor,” diye başladı kaptan. “Şu anki durumumuzdan dolayı mutsuz olan yolcularımıza şunu hatırlatmak isterim ki; havada olsaydık, bir an önce inebilmemiz için dua edersiniz.”

Shelly elinde olmadan başını sallayarak şükretti. Birdenbire kapalı kalmaktan dolayı huzursuz oldu. Çantasını kapıp cep telefonunu buldu. Ancak açmaya davrandığında şarjının bitmiş olduğunu fark etti. Yine şarj etmeyi unutmuştu. Hemen emniyet kemerini açıp ayağı fırladı ve kendini uçağı yanaştırılmış olan körüğe zor attı.

“Bir telefon görüşmesi yapacak kadar zamanım var mı,” diye sordu kabin memuruna. “Telefonumun şarjı bitmiş.”

“Elbette,” diye yanıt verdi kız samimi bir gülümseme eşliğinde. “Ama fazla geç kalmazsanız iyi olur. Seattle’daki hava şartları çok çabuk değişiyor.”

“Geç kalmam,” diye söz verdi Shelly ve terminal binasına yöneldi. Bir hediyelik eşya dükkânıyla kitapçı dükkânı arasındaki iki telefon kulübesini görünce, Tanrı’ya şükür ki, havaalanlarında halen ankesörlü telefonlar mevcut diye düşündü. Cüzdanından bozuk para aranırken boş olan kulübeye yaklaştı ancak, ‘Arızalı,’ yazısını okuyunca kaşlarını çattı. Diğer kulübeye yöneldiğindeyse aynı uçakta yolculuk yaptığı antipatik işadaminin telefonla görüştüğünü fark etti. Görünüşe göre onun gibi işine düşkün biri bile telefonunu şarj etmeyi unutabiliyordu.

“Ben, Slade Garner yine,” dedi işadamaı tam o sırada. Sesinde belli belirsiz bir sabırsızlık seziliyordu. “Uçağımın halen Portland Havaalanı’nda olduğunu bildirmek istiyorum.”

Shelly çaresizce cüzdanına baktı. Bozuk parası yoktu.

“Evet, evet. Kar yağışının sizin için de sorun olduğunun farkındayım,” diye devam etti işadamaı. “Bu öğleden sonra oraya ulaşabileceğimden kuşkuluyum. Belki de toplantıyı yarın sabaha ertelese de iyi olur. Saat dokuz nasıl olur?” İşadamaı karşı tarafı dinlemek için durakladı. “Elbette Noel’den bir gün önce olduğunun farkındayım.”

Çantasının içini iyice araştıran Shelly’nin eline geçen sadece bir naneli şeker ve kopmuş bir düğmeydi.

Dudaklarını büzüp şu Slade Garner denen kalpsiz adamın nasıl olup da Noel’e bu kadar yakın bir tarihte toplantı yapmak isteyebildiğini düşündü. Birden adamla ilgili böylesine önyargılı düşündüğü için suçluluk duydu. Elbette randevusuna sadık kalmak isteyebilirdi. Belli ki o da bu uçuşu keyfinden yapmıyordu. Ayrıca adamın tele-

fon görüşmesini dinlemesi de hiç doğru bir davranış değildi. Shelly'nin sanki ondan hoşlanmamasını haklı çıkarmak ister gibi bir hali vardı. İnsanın özellikle de Noel'e yaklaşmışken bu tür davranışlardan kaçınması gerekmez miydi?

Slade Garner görüşmesini bitirdiğinde, Shelly dudaklarına kibar bir gülümseme yerleştirerek bir adım ilerledi. Ancak birisi beklenmedik bir şekilde önüne geçti ve kulübeye girdi. Shelly buna aldıracak değildi, bozuk parası yoktu ki.

"Özür dilerim," diye seslendi Slade kendisine doğru döndüğünde. Slade ilkin dönüp bakmadı bile, bunun üzerine Shelly onu iştmediğini düşündü.

"Efendim?" Slade bıkkın bir ifadeyle yüzüne bakıyordu.

"Bozuk paranız var mıydı acaba?"

Slade ilgisizce cebini karıştırdı ve birkaç sent çıkarıp baktı. "Üzgünüm." Paraları cebine atıp arkasını döndü.

Shelly hayal kırıklığı içinde başını çevirip başka bir yolcuyu gözüne kestirdi. Tam o sırada Slade ona döndü. Bir şey düşünüyormuşçasına simsiyah kaşlarını çatmıştı.

"Siz de Seattle uçağındaydınız, öyle değil mi?"

"Evet."

"Buyurun."

Elindeki bozuk paraları Shelly'nin avucuna bırakıverdi.

Shelly şaşkınlıkla gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Ancak Slade Garner çoktan arkasını dönmüş ve uzaklaşmaya başlamıştı. Shelly adamın ne söylediğini işittiğinden bile kuşkuluydu. Birkaç saniye onun arkasından baktı. Aynı uçakta olup olmamaları neyi değiştirdi ki? Neyse, sonuç olarak cömertlik göstermişti ve bunu fazla-

ca sorgulamasının anlamı yoktu. Elindeki bozuklukları art arda atıp babasının telefonunu tuşladı. İçinden babasının evden çıkmamış olması için dua ediyordu. Telefon açılınca derin bir nefes aldı.

“Baba seni yakaladığım için o kadar sevindim ki.”

“İyi Noeller, Kurabiyem!”

Babası bu ismi Shelly on üç yaşındayken takmıştı. O sıralar bütün arkadaşları serpilmiş, Shelly ise sadece bir ellilik boyuyla onların yanında pigmeler gibi kalmış ve boyu on yedi yaşına gelinceye dek de uzamamıştı. Sonra altı ay içinde birdenbire on beş santim uzamış ve nihayet ergenliğin bütün diğer gerekleri de normale dönmüştü.

“Portland’dayım.”

“Biliyorum. Havaalanını aradığımda Portland’a mecburi iniş yapacağınızı söylediler. Nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi,” diye yalan söyledi Shelly. Babasına o uçağa dönmekten ne kadar korktuğunu ya da uçuş boyunca ne denli gerildiğini anlatacak değildi. “Rötar için üzgünüm.”

“Bu senin suçun değil ki.”

“Yine de seninle olmaktansa burada zaman geçirmek zorunda olmaktan nefret ediyorum.”

“Hayır, canım böyle düşünme. Birlikte bir sürü vaktimiz olacak.”

“Noel ağacını süsledin mi?”

Shelly’nin annesini üç yıl önce kaybettiklerinden beri baba kız Noel ağacını evde yaptıkları süslerle dekore ederlerdi.

“Daha ağacı bile almadım. Sabah erkenden gider, alırsız diye düşünmüştüm.”

Shelly gözlerini kapatıp babasının sesindeki o her zamanki sevgi dolu tınının keyfini çıkardı. “Pekâlâ, senin için muhteşem bir sürprizim var.”

“Neymiş o,” diye sordu babası.

“Söylersem sürpriz olmaz, değil mi?”

Babası güldü. Shelly keyfi yerinde olduğu zaman üst dudağını parmağıyla okşayan babasını gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Bir iki dakika daha konuştular ama Shelly birden uçağın durumunu kontrol etmesi gerektiğini akıl etti.

“Seni çok özledim baba.”

“Ben de seni özledim canım.”

“Kendine dikkat et.”

“Tamam.”

Shelly tam telefonu kapatacakken birden durakladı. “Baba,” dedi aceleyle. Bir kiralık araba acentesinin ilanı dikkatini çekmişti. “Dinle, ben telefon açıncaya dek havaalanına gitme, olur mu?”

“Ama...”

“Şey, o vakte kadar epeyce acıkmış olurum. Bir şeyler atıştırdıktan sonra seni dışarıda beklerim. Böylelikle park etmek zorunda kalmazsın. Ne dersin?”

“Benim açımdan park etmek sorun değil, Kurabiye.”

“Biliyorum ama benim dediğimi yapsak iyi olur.”

“İsrar ediyorsan...”

“İsrar ediyorum.” Erkek kardeşleri babalarının tek kızına fazlasıyla düşkün olduğunu iddia ederlerdi. Ailece yıllardır babasının verdiği kararı sadece Shelly’nin değiştirmesini sağlayabileceği yolunda şakalar yaparlardı.

Baba kız birbirlerine veda ettiler ve Shelly telefonu kapattı. İçi adamakıllı rahatlamıştı. Uçağa götüren körüğe gideceğine aksi istikamete yöneldi ve alt kata giden yü-

rüyen merdivenlere adım attı. Kiralık araba şirketi aşağıdaydı.

Aşağıya indiğinde Slade Garner'ın birinci kiralık araba şirketinde genç bir adamla konuştuğunu görünce şaşırdı. Shelly onu geçip ikinci acenteye doğru ilerledi.

"Buradan Seattle araba kiralamak ne kadar acaba," diye sordu hevesle.

Kadın bilgisayar ekranından gözlerini ayırmadan yanıt verdi. "Üzgünüm ama şu an elimizde hiç araba kalmadı."

"Hiç mi?" Shelly kulaklarına inanamıyordu.

"Çok büyük bir yoğunluk yaşanıyor efendim, sanırım çoğu insan sizin gibi düşündü," diye açıkladı kadın bu kez başını kaldırıp Shelly'e bakarak. "Seattle hava sahası saatlerdir kapalı. İnsanlar havaalanında oturup beklemek istemiyorlar. Özellikle de Noel'de."

"Yine de teşekkür ederim." Shelly acele adımlarla üçüncü acenteye gitti ve sorusunu tekrarladı.

"Evet, arabamız var," dedi adam yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Son arabamızı size verebilirim."

Adamın istediği miktar Shelly'nin üst üste yutkunmasına sebep olduysa da, fikrini değiştirmek aklının ucundan bile geçmedi. Uçağın ne zaman kalkacağı belli değildi. Geçen her dakika babasıyla geçireceği değerli vaktinden gidiyordu. Hem tipinin daha da hızlanacağından bahsediliyordu. Uçağın bugün havalanacağından bile kuşku duyuluyordu. Hava koşullarının daha iyi olacağı bir havaalanına gidecek bir uçağa binmesi de çözüm değildi. Oradan da evine ulaşmak aynı hesaba gelirdi. Noel hediyesi de çantasında tazeliğini kaybedebilirdi. Kısacası araba kiralamak için geçerli nedenleri vardı. En sevilen çocuğun Noel'i babasıyla geçirmesinin gerektiğini belirten yazılı olmayan kurallar vardı.

“Arabayı kiralamak istiyorum.”

Shelly şaşkınlıkla dönüp baktığında Slade Garner’ın birkaç adım ötesinde olduğunu gördü. Slade’in yüzüne kendinden emin, güvenli bir gülümseme yayılmıştı.

“Üzgünüm ama arabayı ben kiralıyordum,” dedi Shelly sertçe.

“Seattle’a gitmek zorundayım.”

“Ben de öyle,” diye karşılık verdi Shelly. Ancak tam o sırada adamın kendisine verdiği bozuk paraları hatırladı. “Ama bana adresinizi verirsiniz, Seattle’a gittiğimde borcumu öderim.”

“Bakın, çok önemli bir toplantım var.”

“Aslına bakarsanız, benim de öyle,” dedi Shelly ve arkasını dönüp bankodan bir kalem aldı ve sözleşme formunu doldurmaya davrandı.

“Ne kadar,” diye sordu arkasından Slade Garner’ın sesi.”

“Anlayamadım.”

“Araba için ne kadar istiyorsunuz?” Slade Garner elini paltosunun cebine soktu. Belli ki cüzdanını çıkaracaktı.

Shelly omuzlarını dikleştirdi, görevli adamla göz göze geldiler. “Lütfen kendinize başka bir araba bulun.”

“Sadece tek bir araba var.”

“Onu da ben kiraladım,” dedi Shelly yüzünde sakin bir gülümsemeyle. Adamın yüzü iyice ciddileşmişti. Derin bir nefes aldı ve sabırsız bir sesle söylendi. “Bakın, bu toplantı benim için kritik önemde.”

“Benimki de öyle. Ben...”

“Arabayı paylaşabilirsiniz,” diye önerdi görevli o sırada. Shelly ve Slade aynı anda dönüp adama baktılar. Adamın beklenmedik önerisi ikisini de şaşırtmıştı.

Shelly duraksadı.

Slade ise kaşlarını kaldırıp Shelly'e baktı. "Arabanın ücretinin tamamını öderim."

"İkinci kez paradan söz ediyorsunuz, bu yüzden reddedildi."

"Lütfen makul olun."

"Ben son derece makulüm. Siz değilsiniz."

Slade ensesini sıvazladı ve sabırsızca nefesini bıraktı. "Arabayı paylaşabilir miyiz?"

"Ben Seattle'a gitmiyorum."

Slade kaşlarını çatı. "Az önce Seattle'a gideceğinizi söylediğinizden eminim."

"Ben Maple Valley'e gidiyorum. Yani King County'nin güneyine."

"Güzel. Ben sizi bırakır, arabayı da acentesine kendim götürürüm."

Aslında bu Shelly'i büyük bir sıkıntıdan kurtarırdı. Yine de emin değildi. Bu adamla bir iki dakikada kavga etmenin eşiğine gelmişlerdi. Bir arabanın dar atmosferinde üç saati birlikte geçirmeyi nasıl başaracaklardı?

"Dinleyin," dedi Slade Garner. Sesinden bıkkınlık okunuyordu. "Öğleden sonra Seattle'a ulaşabilirsem, toplantıya katılıp akşam dönebilirim. Böylelikle Noel'de San Francisco'da, evimde olabilirim."

Adam farkında olmadan Shelly'i en zayıf noktasından vurmuştu. Noel ve ev kavramları onun için oldukça önemliydi.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Ama ben, bana düşen ücreti ödeyeceğim."

"Nasıl isterseniz öyle olsun."

Shelly, Slade Garner'ın karşılaştıklarından beri ilk kez gülümsediğini gördü.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

“BAGAJ durumunuz nedir,” diye sordu Slade kalabalıkla birlikte uçağa doğru ilerledikleri sırada.

“Sadece el bagajım var. O da baş üstü dolabında,” diye yanıt verdi Shelly dalgın bir ifadeyle. Bal rengi saçları yüzünün önüne düşünce kulaklarının arkasına sıkıştırarak düzeltti. Çiftlikte yaşayan bir kızın gardırobunu San Francisco’nun iş yaşamının gereklerine cevap verecek yeterlikte değildi. Bu nedenle giysilerin çoğunu babasının evinde bırakıp gitmişti ve eve dönerken de yanında fazla bir şey getirmesi gerekmemiştir.

Shelly uçağa yaklaştıkça moralinin iyice yükseldiğini hissetti. Tanrım, Noel için eve dönüyordu ve üstelik uçması da gerekemeyecekti!

“Güzel. Benim de yanımda sadece elbise torbam var.”

Shelly durakladı. “Benim bir de hediye torbam var.”

Slade Garner dönüp ona baktı, bir anlığına göz göze geldiler. “Bunun sorun olacağını sanmam.”

Shelly bir an gülmemek için kendisini güçlükle tuttu. Slade Garner el bagajlarını gördüğünde fikrini anında değiştirecekti. İrili ufaklı hediye paketlerinin yanı sıra babasına birkaç tane o çok sevdiği mayalı somun ekmeklerden götürüyordu. Kocaman paket o kadar biçimsizdi ki, Shelly baş üstü dolabına yerleştirebilmek için bir hostesin yardımını rica etmişti. Normalde yanına ikinci bir küçük valiz alırdı ama somunlar o kadar uzundu ki, her valizden anten gibi dışarı fırlamışlardı. Onlara uygun büyüklükte valizi de yoktu.

Uçağa bindiklerinde neredeyse içeride hiç yolcu kalmamış olduğunu fark ettiler. Shelly tahmin ettiği gibi gecikmenin fazlasıyla uzun süreceğini anladı. Saatine baktı. Neredeyse öğlen olmuştu. Belli ki diğer yolcular bir şeyler yemeye gitmişlerdi. Parmak uçlarında yükselip baş üstü dolabını açtı.

“Yardım ister misiniz,” diye sordu Slade. O zamana kadar kurşuni rengi elbise torbasını almış, düzgünce koluna yatırmıştı.

“Şunu alabilir misiniz?” Shelly küçük el bagajını ona uzattı. Slade’in hafif valizler taşıyan kadınları takdir ettiğine ilişkin bir şeyler mırıldandığını işitince kendi kendine gülümsedi.

Shelly parmak uçlarında iyice yükselerek hediye torbasına ulaşmaya çalıştığı sırada Slade'in söylendiğini işitti.

"Sersemin birinin yaptığına bakın."

"Pardon..."

"Şu torbadan söz ediyorum. Yüce Tanrım, insanlar böylesine büyük bagajları ne diye küçücük dolaplara tıkmıştırmaya çalışırlar?"

"O benim bagajım ve o kadar da büyük değil." Shelly ekmekli torbayı güçlükle kendisine doğru çekti ve Slade'e uzattı. Ardından da diğer torbayı almaya davrandı.

Slade torbaya sanki içinden bir yaratık çıkıp kendisine saldıracakmış gibi bir ifadeyle baktı. "Tanrı aşkına, nedir bu?"

Nedir bu mu? Adamın gözlerinde sorun falan mı vardı? Ekmek herhalde dünyada en fazla tanınan bir nesneydi.

"Bir torba dolusu yılan," diye dalga geçti Shelly.

Shelly, Slade Garner'in asık yüzünün hafifçe gevşediğini fark etti. Shelly'e yaklaştı. "Kenara geçin de ben alayım," diye önerdi son torbayı kastederek. "Başınıza falan düşürmenizi istemem."

Shelly bir adım kenara çekildi, Slade de elindekileri koltuğun üstüne bıraktı.

"Yılan torbası demek," diye mırıldandı Slade ve umulmadık bir şekilde yine gülümsedi.

Shelly onun yüzüne şaşkınlıkla baktı. İçinde adamın hayattan zevk almak için fazla zamanı olmadığına dair bir his doğmuştu. Daha bir iki dakika önce onu asık suratlı, fazla ciddi biri olarak değerlendirmişti. Ancak gülümseyince, Slade Garner'in son derece ilginç biri olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Havayolu şirketinin yetkilileriyle görüşüp, uçaktan ayrıldıklarını resmileştirmelerinin ardından araba kiralama şirketinin aracı onları alıp araçlarına götürdü. Slade arabanın kapısını açarken, "Evrakları kendi adıma imzaladım," diye bilgi verdi, yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle.

Bu arada lapa lapa kar yağmaya başlamıştı. Shelly muhteşem görüntüye bakıp derin bir nefes aldı. İçi içine sığmıyordu. O uçağa binmek zorunda değildi. "Güzel."

Slade, Shelly'nin eşyalarını bagaja yerleştirdi. Shelly de kocaman hediye torbasını yerleştirmeye koyuldu.

"Bu arabayı sadece benim kullanmam gerekeceği anlamına geliyor."

Shelly'nin bakışları yağan kardaydı.

"Ne diyorsunuz?" Slade bir tartışma çıkmasını beklemiş gibi sormuştu.

"Ehliyetiniz var mı?"

Slade'in dudakları belli belirsiz yukarıya doğru kıvrıldı. Gözlerine de eğlenen bir ifade yerleşmişti sanki. "Evet."

"O zaman sorun yok."

Slade durakladı, Shelly'nin yüzüne bakıp güldü. "Her zaman bu kadar esprili misiniz?"

Shelly bir kahkaha attı. Onu güldürebildiğini görmek hoşuna gitmişti. "Sadece istediğim zaman. Hadi ama rahatlayın, Noel'deyiz."

"Katılmam gereken bir toplantı var. Noel'in bir gün öncesine rastlaması hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Evet ama düşünsenize, toplantınızı bitirdikten sonra hemen eve dönüp Noel'de ailenizle birlikte olabilirsiniz."

"Doğru."

Manidar ifadesi ve kısa yanıtı Shelly'i şaşırtmıştı. Belki de Slade Garner'ın bir ailesi yoktu.

Kiraladıkları otomobilin bagajını yerleştirdikleri sırada Shelly onu inceleme fırsatı bulmuştu. Kendini beğenmiş bakışlarından ne dũřündũğũnũ çıkarmak pek mũmkũn değildi. Adamın olduķa bağımsız bir havası vardı. Her ne kadar sadece birkaç cũmle konuşmuş olsalar da kıvrak bir zekâsı olduğı anlaşılıyordu. Yine de Shelly onun bir-takım zıtlıkları içinde barındırdığından kuşkulandı. Dũřũnceli ama kararlı bir yapısı vardı ve son derece kontrol-lũ ifadesinin gerisinde esprili bir kişilik yatıyordu. Kiralama acentesindeki genç adam Slade'e bir yol haritası vermiş, otobana çıkacakları en yakın güzergâhı sözlũ olarak tarif etmiş ve arabanın GPS'inin bozuk olmasından dolayı özũr dilemişti. Bu arabanın niçin boşta kaldığını açıklıyordu ama ne Slade'in ne de Shelly'nin bu eksikliğıe itiraz edecek halleri yoktu.

Slade haritayı cebinden çıkardı ve Shelly'e uzattı. "Hazır mısınız?"

"Evet kaptan," diye dalga geçti Shelly arabaya binerken. İçeride ellerini ovuşturdu. Bu sabah San Francisco'dan ayrılırken karla karşılaşacağını hesaba katacak şekilde giyinmemişti.

O sırada Slade arabayı çalıştırdı ve ısıyı ayarladı. "Birkaç dakika içinde ısınırsınız."

Shelly başını salladı ve ellerini ceplerine sokup ısınmaya çalıştı. "Hava daha da soğursa yolda da karla karşılaşabiliriz," diye mırıldandı.

"Bu gerçekten komik olurdu," diye söylendi Slade ve emniyet kemerini bağıladı. Birden duraklayıp Shelly'e döndũ. "Yola çıkmadan önce kocanızı aramak ister misiniz? Çũnkũ yol boyunca haritayla meşgul olacaksınız."

“Babamı ziyarete gidiyorum ben. Evli değilim. Hayır, onu arayamam. Çünkü araba kiraladığımı söyleyecek olursam, bu sadece onu endişelendirmeye yarar.”

Slade vitesi değiştirdi ve anayola çıktılar.

“Siz eşinizle görüşecek misiniz?”

“Ben de evli değilim.”

“Oh.” Shelly sesinden bu bilgiden dolayı ne denli rahatladığının anlaşılmamış olmasını diledi. Bir adamdan etkilendiği öyle sık sık başına gelen bir durum değildi. Tuhaf olan şeyse, ondan hoşlanıp hoşlanmadığından emin olmamasıydı. Ancak etkilendiği konusunda hiç kuşku yoktu.

“Nişanlıyım.”

“Oh.” Shelly güçlkle yutkundu. Bunu hiç beklemiyordu. “Düğün ne zaman?”

Silecekler hızla çalışıyordu. Shelly onun yanıtını işitmek için dikkat kesildi.

“Yaklaşık iki yıl sonra.”

Shelly şaşkınlığını bastırmak için hafifçe genzini temizledi.

“Margaret ve benim evlenmeden önce ulaşmamız gerektiğini düşündüğümüz bazı kariyer hedeflerimiz var— ve maddi hedeflerimiz de.” Slade Garner’ın bunları söylerken yüz ifadesi donuklaşmış, sesi buz gibi bir tonda çıkmıştı. “Margaret evlenmeden önce elli bin dolar biriktirmemiz gerektiğini düşünüyor. Ben de aynı fikirdeyim. İkimiz de uzun sürecek bir birlikteliğin sağlam bir maddi dayanağı olması gerektiğine inanıyoruz.”

“Sevdiğim adamla evlenmek için iki yıl bekleyeceğimi hayal bile edemiyorum.”

“Demek siz Margaret’ten epeyce farklısınız.”

Shelly bunun bütün gün boyunca kendisine söylenmiş en güzel söz olduğunu düşündü. “Gerçi bir konuda anlaşıyoruz galiba. Ben de evliliğin sonsuza dek sürmesi gerektiğine inananlardanım.” Shelly böyle söylemişti söylemesine ama ona göre aşk bir anda gelen hesaplanamaz bir duygu olmalıydı.

“Annemle babamın muhteşem bir evlilikleri vardı,” dedi birkaç saniye sonra arabadaki sessizliği bozarak. “Tek umudum benim de bir gün evlendiğimde onlar gibi mutlu bir evliliğimin olması.”

Ardından Shelly yüzünde hafif bir tebessümle annesiyle babasının evliliğiyle ilgili açıklamalar yapmaya başladı. Noel’de tanışmışlar ve Sevgililer Günü’nün ertesinde evlenmişlerdi. Annesinin üç yıl önce beklenmedik bir şekilde ölümüne değin tam yirmi yedi yıl boyunca son derece mutlu bir evliliği paylaşmışlardı. Shelly anne ve babasının evlendiklerinde ceplerinde sadece yirmi dolar olduğundan söz etmek istememişti. O sırada babası henüz veterinerlik fakültesinin ikinci sınıfında okuyan bir öğrenciydi ve sağlam maddi bir dayanakları olmamasına karşın ayakta kalmayı başaraabilmişlerdi.

Slade Garner’in sert yüz hatlarına bakılacak olursa, Shelly’nin anlattıklarını oldukça eski moda bulmuştu. “Bu tatlı romantik hikâyenin yüreğime dokunması mı gerekiyor?”

Shelly bozulmuştu, başını çevirip yol kenarındaki karla kaplı ağaçları izledi. “Hayır. Sadece bir yüreğiniz olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.”

“Hazırcevaplılığınız yine ortaya çıktı,” dedi Slade.

“Hazırcevaplılığım mı?” Shelly böyle bir yanıt beklemiyordu, o nedenle Slade’in ifadesini tekrarlamaktan başka bir şey yapamadı.

“Bugüne dek bu kadar hazırcevap birini tanımamıştım,” diye mırıldandı Slade. Ancak dudakları kıvrılmış, hafifçe gülümsemişti. Üstelik Shelly’e dönüp hayranlık barındıran bir ifadeyle bakmış, sonra yeniden dikkatini yola çevirmişti. Shelly şu Margaret’in nasıl biri olduğunu epeyce merak etmişti. O sebeple konuyu değiştirmeye davrandı. “Eminim geri dönüp Noel’i Margaret’le geçirmek için sabırsızlanıyorsunuzdur.” Bir an, daha önce Slade’e karşı önyargılı davrandığı için suçluluk hissetmişti. Toplantısını bitirip dönmek için iyi bir sebebi vardı.

“Margaret Noel’i halasıyla geçirecek. Birkaç gün önce Arizona’ya gitti.”

“Yani Noel’de birlikte olmayacaksınız.” Shelly, evliliğini maddi kaygılarla iki yıl ertelemeyi göze alabilen Margaret’le ilgili öğrendiği her bilginin merakını daha da arttırdığını hissediyordu. “Peki, Noel hediyenizi önceden mi verdi,” diye sordu. Verdiği hediye insanın o kişiye karşı hislerini açığa vurmaz mıydı?

Slade durakladı. “Margaret ve ben bu yıl hediye alıp vermekten vazgeçtik.”

“Ama bu korkunç bir şey.”

“Size söyledim ya. Bizim bazı hedeflerimiz var,” dedi Slade sesini hafifçe yükselterek. “Bu tür saçmalıklara para harcamanın bizi iki yıllık planımızdan uzaklaştırmasını istemiyoruz. Noel hediyeleri bizim arzularımızı kamçılamıyor.”

Shelly o an Margaret’le Slade’in arzuları olduğundan bile kuşku duydu.

“Bahse girerim Margaret hediye istemediğini söylemiştir,” dedi elinde olmadan. “Ama içten içe sizin kararınıza uymayıp ona bir hediye almanızı ummuştur. Yani

öyle değerli bir şey olması gerekmez. Mesela gül. Her kadın gül verilmesinden hoşlanır.”

Slade omzunu silktili. “Ben de çiçeklerin hoş bir jest olacağını düşünmüştüm ama Margaret çiçeklere karşı alerjisi olduğunu söyledi. Yanı sıra Noel zamanı güller anormal fiyata satılıyor. Düşünecek olursanız tamamen israf anlamına geliyor.”

“Tanrım,” diye mırıldanan Shelly derin bir nefes alma ihtiyacı duydu. Gittikçe Slade Garner ve insanı çıldırtacak kadar duyarsız nişanlısına daha fazla sinir olmaya başlamıştı.

“Bir şey mi söylediniz?” Slade Garner’in ses tonu oldukça sert çıkmıştı.

“Pek sayılmaz,” dedi Shelly ve radyoya doğru eğilip güzel bir müzik bulmaya çalıştı. “Bu arada Margaret ne iş yapıyor?”

“Sistem analisti.”

Shelly kaşlarını kaldırdı. Margaret gibi duygularından çok mantığıyla hareket eden birinden de ancak bu tür bir meslekte çalışması beklenirdi. “Peki çocuklar...”

“Çocuklar mı?”

Shelly insanların özel yaşamına burnunu soktuğunun farkındaydı ama elinde değildi. “Demek istediğim bir aile kurmayı planlıyor musunuz?”

“Elbette. Margaret’in sekiz yıl içinde bebek doğurmak için bir boşluk bulmasını umuyoruz.”

“Sekiz yıl mı?” Shelly şaşkınlıkla Slade’e baktı. “Ama neredeyse otuz yaşındasınız,” diye bağırdı elinde olmadan.

“Bunu da mı onaylamıyorsunuz?”

Shelly yutkundu ve tüm dikkatini radyo istasyonlarına çevirmeye karar verdi. Ancak nedense doğru dürüst bir

müzik kanalı bulamadı. “Özür dilerim,” dedi sonunda. “Ben sizi yargılamak istemedim. Sadece...”

“Bence siz bugüne değin kendinize hiçbir hedef belirlememişsiniz.”

“Yanıyorsunuz. Elbette ben de hedefler koyarım. Örneğin kendimi bildim bileli mahkemede yazman olmak istemişimdir. Muhteşem bir meslektir.”

“Sanırım aklınıza koyduğunuz her şeyi yapan bir tipsiniz.”

Shelly bu tür bir iltifatı beklemiyordu. “Bu çok güzel bir iltifat,” dedi gülümseyerek.

“Şayet dikkatlice düşünürseniz, radyonun neden çalışmadığını da anlayacağınızdan eminim.”

Shelly’nin bakışları Slade’ten radyoya kaydı. Ancak hareket etmeye fırsat bulamadan Slade uzandı ve radyonun bir düğmesine bastı. “Radyo kapalıyken bir şey duymayı beklemek biraz anlamsız olmaz mı?”

“Haklısınız.” Shelly’nin kafası Margaret’le öylesine doluydu ki, radyoya dikkatini verememişti. Aptallığı için kendisine ne kadar kızsı azdı. Yanakları da alev alev yanmaya başlamıştı. Slade Garner ona bir güzel haddini bildirmişti. Hem de uzun zamandır hiçbir erkeğin bildi-remediği kadar.

Shelly bir yandan utancıyla başa çıkmaya çalışırken, bir yandan da radyo kanallarını kurcaladı ve nihayet Noel ilahileri çalan bir istasyon buldu. Arabanın içini ilahi müziği doldurmuştu. Shelly arkasına yaslandı ve başını pencereden yana çevirip kar yağışını izlerken, ilahiyi mırıldanmaya başladı.

“İnsan dışarıya bakınca, yani karlara falan, gerçek bir Noel yaşanacağını hissediyor,” diye mırıldandı daha fazla soru sormanın şu sakin ortamı bozacağını düşünerek.

“Sorun yaratmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“Sanırım öyle ama muhteşem görünüyor.”

“Elbette senin için muhteşemdir. Sonuç olarak yolcu koltuğunda oturuyor ve ‘*Silent Night*’ı dinliyorsun.

“Tanrım, sürekli homurdanmak zor gelmiyor mu,” diye mırıldandı Shelly eğlenen bir ses tonuyla. Slade’in daha da söyleneceğini sanmıştı ama beklentisinin aksine güldü. Shelly de kendisine engel olamayıp bir kahkaha attı.

Bir sonraki şarkı, Bing Crosby’nin Noel şarkısıydı, Shelly şarkıya eşlik etti. Birkaç saniye sonra Slade’in bariton sesi de Shelly’e katıldı. Şarkının sözleri insanın düşleleriyle ilgiliydi ve Shelly bir yandan şarkı söylerken diğer bir yandan da gözlerinin önünde kendi hayallerini canlandırıyordu. Her ne kadar sert yanları varmış gibi görünse de, kendisini bu adamın yanında nedense fazlasıyla rahat hissediyordu. Oysa yola çıkmadan önce ondan hoşlanmamasına düzinelerce neden bulabilirdi. Gerçi bu hiç de alışık olmadığı bir durumdu. Başka bir kadına bağlı bir adamdan etkilenmişti. Slade’in nişanlısıyla ilgili verdiği yanıtlara bakılırsa ona koşulsuz bağlıydı. Bu durumda Shelly bir adım bile ilerleyemeyeceğini biliyordu. Aslına bakılırsa onunla ilgili tahminleri temelsiz de olabilirdi. Belki de Slade’in Margeret gibi bir kadınla birlikte olamayacak kadar üstün özellikleri olduğunu düşünmekle hata ediyor, adamı gözünde fazla büyütüyordu.

Shelly düşünmekten yorulmuştu. Gözlerini kapatıp başını cama yasladı. Artık duyulan ses yalnızca radyodan yayılan yumuşacık melodi ve sileceklerin sesiydi. Zaman zaman şiddetli rüzgârın arabayı sarstığı hissediliyordu. Shelly zararlı düşünceleri kafasından atıp kendini tamamen Noel’e vermeye kararlıydı.

Shelly birdenbire sıçradı. Omuzundaki elin kendisini nazikçe sarstığını neden sonra fark etti.

“Shelly.”

“Oh, sorun nedir?”

Slade arabayı ana yoldaki ceplerden birine çekmişti. Kar yağışı öylesine yoğundu ki, iki metre ilerisi görünmüyordu.

“Daha fazla yol alabileceğimizi sanmıyorum.”

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“BURADA kalamayız,” diye ısrar etti Shelly yol kenarındaki riskli konumlarını düşünerek.” Dışarıda tipiden göz gözü görmüyordu. Fırtınanın uğultusu insanın içini ürpertiyordu. Demek uyuyakaldığı süre boyunca kar yağışı tipiye çevirmişti. Slade’in bu havada arabayı kontrol edebilmesi bile şaşırtıcıydı.

“Başka bir önerin var mı,” diye sordu Slade, nefesini bırakırken.

Belli ki öfkeliydi ama Shelly öfkesinin kendisine yönelik olmadığını anlayabiliyordu. Ne yapacağını bilmezcesine başını salladı. “Hayır, hayır yok.”

Slade motoru durdurduktan sonra araba derin bir sessizliğe gömüldü. Müzik durmuş, sileceklerin sesi kaybolmuştu. Öylece oturup doğanın öfkesinin dinmesini ve yola çıkabilecekleri koşulların ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Shelly hiçbir yer görememesine karşın, bulundukları yerin Castle Rock ve Mount St. Helens'ten fazla uzak olmaması gerektiğini tahmin etti.

Yaklaşık on dakikalık bir sessizlikten sonra Shelly ilk adımı atmaya karar verdi. "Aç mısın," diye sordu yanındaki adamın sert ifadesine bakarak.

"Hayır."

"Ben açım."

"O ekmekten ye o zaman." Slade başıyla arka koltukta duran Shelly'nin torbasını işaret etmişti.

"Babamın ekmeğini yiyemem. Bunu yaparsam beni hiçbir zaman bağışlamaz."

"Açlıktan öldüğün takdirde de bağışlamayacaktır."

Shelly kendine şöyle bir baktıktan sonra yüzünü buruşturdu. "Açlıktan ölmem mümkün değil."

"Neden böyle söyledin? Kilolu değilsin ki. Aslında neredeyse kusursuz bir fiziğin olduğunu bile söyleyebilirim."

"Ben mi kusursuzum?" Shelly utancını bastırmak için bir kahkaha attı. Uzanıp çantasından cüzdanını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunu söylediğin için sana para vereceğim."

Bu kez Slade de güldü. "Kilolu olduğunu da nereden çıkarıyorsun anlamadım."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Ben ciddiylim."

Shelly omuzunu silkti. "Ne bileyim. Kendimi tombul hissediyorum. Evden ayrıldığımdan beri yeterince egzer-

siz yapamıyorum. Kuşkusuz San Francisco'ya giderken Sampson'u da yanımda götüremezdim ama yine de..."

"Sampson mu?"

"Oh, Sampson benim atım. Evdeyken her gün binerdim."

"Kilo almışsan da sanırım doğru yerlerden almış olmalısın."

Slade'in bakışları birden dudaklarına kaydığında Shelly ne düşüneceğini şaşırdı. Ancak Slade bunu söyler söylemez gözlerini kırıştırdı. Sanki gördüklerine kendisi de inanmamış gibi bir hali vardı. Shelly merakla onun yüzüne bakıyordu. Gözleri koyu renk, yüz hatlarıysa sertti. Sanki içinde bulundukları duruma fazlasıyla yoğunlaşmışçasına kaşlarını kaldırmış, alnını kırıştırmıştı.

Birden Slade önüne döndü ve arabayı çalıştırmak için hamle yaptı. Motorun çalışmasıyla silecekler de hızla sağa sola yatmaya başladı. "Şu ilerde görünen McDonalds değil mi?"

Shelly gözlerini kısıp dünyaca ünlü altın rengi M'i görmeye çalıştı. "Hey, sanırım bu doğru."

"Girişi biraz daha uzakta olmalı."

"Sence gidebilir miyiz?"

"Bence denesek iyi olacak," diye mırıldandı Slade.

Shelly başın salladı. Anlamıştı. Arabanın küçük ortamı haddinden fazla rahatsız edici bir hale gelmişti. Normal şartlar altında birbirlerine dikkat bile etmezlerdi. Az önceyse aralarında neredeyse elle tutulur bir etkileşim olmuştu.

Slade arabayı yan yolda yavaşça ilerletti. Restoranın girişi en fazla bir kilometre ilerde olmalıydı. Sonunda Slade restoranın girişine yöneldi ve güçlük de olsa otoparka girebildi. Shelly derin bir nefes aldı. Bu hatırlaya-

bildiği kadarıyla gördüğü en şiddetli kar fırtınasıydı. Ceketine iyice sarındı. “Hazır mısın,” diye sordu kapıyı açarken.

“Her an.”

Birlikte restoranın kapısına doğru koştular. Kapıdan geçer geçmez üstlerindeki ve ayakkabılarındaki karları silkelediler. İçeriye kendileri gibi birkaç yolcunun sığınmış olduklarını gördüler. Hamburgerlerini ve kahvelerini alıp cam kenarındaki bir masaya geçtiler.

“Sence ne kadar süreyle buradayız,” diye sordu Shelly. Aslında bir yanıt beklediği yoktu ama kendini güvende hissetmek istiyordu. Bu Noel tatili hiç de iyi başlamamıştı. Neyse ki emin olduğu tek bir şey vardı, uçakları halen Portland Havaalanı’nda bekliyordu.

“Sen de benim kadar iyi bir tahminde bulunabilirsin.”

“O zaman iki saat diyebilirim,” diye mırıldandı Shelly hamburgerini ısırmadan önce.

“Neden iki saat?”

“Bilmiyorum. Kulağa mantıklı geliyor. Çünkü daha uzun süreceğini düşünsem paniğe kapılabilirim. Gerçi Noel’i geçirmek için bundan daha kötü yerler de var. En azından açlıktan ölmeyiz.”

Slade bir şeyler mırıldandıysa da Shelly onun ne dediğini işitemedi. Slade hamburgerini bitirdikten sonra evrak çantasını almak için arabaya gitti.

Shelly de kalkıp iki kahve aldı ve ayaklarını karşısındaki iskemleye uzattı. Çantasından *Mad* dergisinin son sayısını çıkardı. Slade geri geldiğinde Shelly okuduğu dergiye iyice dalmıştı. Slade’in bakışları okuduğu dergiden dolayı kendisini eleştirir gibiydi. *Mad* dergisini okuyor olması babasıyla da aralarında birtakım şakalara yol açardı. Babasının sırf Shelly’e takılabilmek için dergiyi

okuduğu olurdu. Shelly evden ayrıldığından beri dergiyi eskisi gibi takip edememişti. O yüzden birkaç sayıyı yanına alıp babasının takılmalarına hazırlanmak istemişti. Slade'in bunu anlayabileceğini pek sanmıyordu.

Gerçekten de Slade yerine oturup *Wall Street Journal*'ını açmadan önce Shelly'e tuhaf tuhaf baktı.

Shelly ikisinin okuma zevkinin aslında pek çok şeyi anlattığını düşündü. İki insan birbirinden ancak bu denli farklı olabilirdi. Birden yutkundü. Slade'ten hoşlanmıştı. *Mad* dergisinden bile seve seve vazgeçebileceği türden bir adamdı.

Bir saat kadar sonra Shelly dergiyi bıraktı ve çantasından aşk romanını çıkardı. İlk kez bir adamın yanında kendisini bu kadar rahat hissediyordu. İlle de aralarındaki sessizliği dolduracak bir konuşma yönetmek gibi bir isteği yoktu. Böyle gayet rahattılar.

Kitabını bırakıp kasaya yaklaştı ve büyük boy bir patates kızartması alıp masanın ortasına getirdi. Gözlerini okuduğu sayfadan ayırmadan ara sıra patates yiyerek oturdu. Bir ara uzandığında parmakları Slade'inkilere dokundu. Birden boş bulunarak şaşkın gözlerle Slade'e baktı.

"Özür dilerim."

"Buna hiç gerek yok. Bunlar her ikimiz için de."

"Müptelası olunuyor yani."

"*Wall Street Journal*'i okumak gibi bir şey."

"Bu konuda yorum yapıp yapmayacağını merak ediyordum."

Shelly güldü. "Ben de benim seçimimle ilgili bir yorum yapmanı bekliyordum."

“Pekâlâ, *Mad* okuman beni hiç şaşırtmadı.” Slade bunu öylesine doğal bir havada söylemişti ki, onun sözlerine bozulmak Shelly’nin aklının ucundan bile geçmedi.

“Neyse, hiç değilse bir konuda anlaşıldık.”

Slade soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

“Patates kızartması.”

“Doğru.” Slade bunu söyledikten sonra Shelly’e bir patates uzattı. Slade’in jesti Shelly’e fazlasıyla samimi görünmüştü, göz göze geldiklerinde birden gülümsemesi yok oldu. İşte yine oluyordu. Kalp atışları hızlanmış, üst üste yutkunma ihtiyacı duymuştu. Herhalde bunun ortamla ilgisi vardı. Noel zamanıydı ve insan ister istemez her şeye, herkese olumlu hislerle yaklaşıyordu. Belli ki bu Noel’de her zamankinden çok daha fazla sevgi doluydu.

Göz kontağını ilk bozan Slade oldu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve pencereden dışarıya baktı. “Hava biraz açılıyor gibi.”

“Evet, sanırım öyle,” dedi Shelly dışarıya öyle aman aman bakmadan. Bütün dikkatini patates kızartmasına yöneltti.

“Sanırım yola çıkmayı düşünsek iyi olur.”

“Sanırım öyle.” Shelly saatini kontrol etti. Akşama geliyordu. “Toplantın için üzgünüm.”

Slade bir an boş gözlerle Shelly’e baktı. “Ah, toplantım. Zaten yola çıktığımızda bugün toplantıyı yapabileceğimden kuşkuluydum. Neyse en azından yarın sabah yapabilmeyi garantilemiştim.”

“Burada dinlendiğimiz iyi oldu.”

“Kesinlikle.”

“Sence başka bir sorunla karşılaşır mıyız?”

“Olabilir ama endişelenmemize gerek yok. Sonuç olarak hiç de تنها bir yol değil.”

“Demek istediğın istemediğımız kadar çok fast food restoranı var.”

Slade güldü. “Evet, bu doğru...”

Yola çıktıklarında Shelly fırtınanın tamamen dinmese de, hafiflemiş olduğunu fark etti. Ancak radyoda kar yağışının artacağı bildirildiğinde Slade homurdandı.

“İstersen Noel’i benimle ve babamla geçirebilirsin,” diye önerdi Shelly birdenbire. “Buna çok seviniriz. Gerçekten.”

Slade şaşkınlık okunan gözleriyle Shelly’e baktı. “Ciddi olamazsın.”

“Elbette ciddiylim.”

“Ama ben bir yabancıyım.”

“Seninle patateslerimi paylaştım. Bir erkekle bu kadar samimi olmayalı uzun zaman oldu. Ama babama bundan söz etmesen iyi olur. Seni mecbur etmek için başına silah dayayabilir.”

Slade’in espriyi anlaması birkaç saniye sürdü. “Evlenmeye mecbur etmek için mi?”

Shelly güldü. “Babam yıllardır beni evlendirip torun sahibi olmak için deli oluyor. Erkek kardeşlerim bu konuda öylesine umursamaz davranıyorlar ki.” Shelly birden durakladı. Aklına Margaret gelince bütün neşesi kaçmıştı. “Merak etmene gerek yok,” diye ekledi aceleyle. “Yapman gereken sadece nişanlı olduğunu söylemek. Böylelikle babamın listesinden çıkarsın.”

“Hamburgerinden ısırmadığım iyi olmuş.”

“Sen şaka mı yapıyorsun? O zaman nişanlı olman da durumu değiştiremezdi.”

“Ben de bundan korkmuştum,” diyerek güldü Slade.

Shelly onun gülüşünün ne denli özel olduğunu düşünmeden edemedi. Bir insanın gülmesi bu kadar etkile-

yici olabilirdi. Slade güldüğünde moralinin anında yükseldiğini fark etti.

Kar yine hızını arttırmıştı. Güçlkle ilerliyorlardı. Ancak bu durum Shelly'nin umurunda bile değildi. Sohbet ediyorlar, şakalaşıyorlar ve radyodan çalınan şarkılara eşlik ediyorlardı. Shelly, Slade'in espri anlayışından hoşlandığını fark etmişti. Oldukça ciddi görünse de hayatın komik yanlarını atlamayan ilginç biriydi. Başka koşullar altında olsalar, Slade Garner'ı yakından tanımayı çok isterdi.

"Babana Noel için ne aldın?"

Shelly düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, birden Slade'in kendisine soru sorduğunu anlayamadı.

"Yoksa torbamda çorba taşıdığımı falan mı sanıyorsun?"

Slade anlayabilmek için kaşlarını çattı. "Ah, ekmeğin yanında diyorsun. Hayır, sadece merak ettim."

"Birincisi en sevdiği çikolatalardan aldım."

"Yiyecek bir şey olduğunu tahmin etmeliydim."

"Hepsi bu değil. Normal baba kızların birbirlerine aldıkları hediyelerden de var. Kurdeleli, paketli falan. Ayrıc üzengi ve at battaniyesi."

Slade ses çıkarmadı.

"Peki ya sen?"

"Ben mi?" Slade bir saniyeliğine gözünü yoldan ayırdı.

"Sen ailene ne hediye aldın?"

Slade bir an huzursuzca Shelly'e baktı. "Şey, aslına bakarsan hiçbir şey. Bu yıl onlara sadece para göndermek daha kolay geldi."

"Anlıyorum." Shelly bir bakıma bunun kabul edilebilir bir durum olduğunu düşünmeye çalıştı ama birden içinin

buz kestiğini hissetti. Bir evladın hediye olarak para göndermesi tek kelimeyle bir duyarsızlık örneği gibi görünmüştü. Herhalde Margaret'le evlendiklerinde birlikte alışveriş yapıp hediye seçmeyi planlamışlardı.

"Şimdiyse keşke bunu yapmasaydım, diye düşünüyorum. Sanırım benim annemle babam da mayalı ekmekle çikolataları tercih ederlerdi." Slade durakladı. "Üzengi ve at battaniyesi için aynı şeyi söyleyemem tabii."

Tacoma'ya yaklaştıklarında Shelly trafiğin epeyce yoğunlaşmasına şaşırmişti. Maple Valley'ye yaklaştıkça kaygısı arttı.

"Tanrım, insanların bu havada yolları doldurmayacaklarını umuyordum."

"Ben de."

Slade sadece gülerek başını iki yana salladı. Hava iyice kararmıştı. Kar tipiye çevirmişti. Shelly kar yağışının ne zaman duracağını merak ediyordu. Slade'in kendisini bıraktıktan sonra Seattle'a nasıl gideceği konusunda da endişeliydi.

"Belki de babamı arasam iyi olur," dedi Shelly birden. Cep telefonunun şarjının olmadığını unutmuştu.

"Neden?"

"Çünkü gelip beni alabilir ve sen de bu sayede..."

"Seni Maple Creek'e bırakacağıma söz vermiştim ve niyetim bunu gerçekleştirmek."

"Maple Valley," diye düzeltti Shelly.

"Her neresiyse. Söz sözdür."

Shelly içini heyecanla karışık bir mutluluğun sardığını hissetti. Demek Slade de yaşadıkları macerayı bir an önce bitirmeyi istemiyordu.

"Bir sonraki sapak," diye bilgi verdi Shelly, sonrasını da tarif etti. Ardından bir kalem kâğıt çıkardı ve Slade'in

kendisini bıraktıktan sonra kaybolmaması için yeniden otobana nasıl çıkacağını kroki çizerek anlattı. Zifiri karanlık ve olumsuz hava koşullarından dolayı Slade'in yolları kaçırmaması oldukça kolaydı.

Shelly heyecanla yolu işaret etti. "Buradan dönmelisin."

Belli ki Shelly'nin babası havaalanına gidebilmek için garaj yolunu karlardan temizlemişti.

Shelly'nin çocukluğunu ve ilk gençliğini geçirmiş olduğu çiftlik evinin bütün ışıkları yanmıştı. Araba eve yönelir yönelmez, pencerede uzun boylu bir figür belirdi ve birkaç saniye sonra da ön kapı açıldı.

Slade arabayı park ettiği an Shelly arabadan fırladı.

"Kurabiyem!"

"Baba!" Shelly lapa lapa yağın karın altında kendini babasının kollarına attı.

"Küçüğüm... Arabayla geleceğini niçin söylemedin?"

"Arabayı kiraladık baba." Shelly o an Slade'i hatırladı.

"Baba seni Slade Garner'la tanıştırmak istiyorum."

Babası bir adım ilerledi. "Ben de Don Griffin," dedi ve elini uzattı. "Demek Shelly'nin sürprizi sizsiniz. Evimize hoş geldiniz. Şunu söylemeliyim ki, kızımın benimle tanıştırmak için eve genç bir adam getirmesinin zamanı gelmişti."

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

SLADE elini uzatırken gülümsedi. “Sanırım beni mayalı ekmekle karıştırdınız.”

“Mayalı ekmek mi?”

“Baba, Slade’le bu sabah uçakta tanıştık,” dedi Shelly yanaklarının kızardığını hissederken.

“Uçağın rötarının söylenenden uzun süreceğini anlayınca araba kiralamaya karar verdik,” diye açıkladı Slade.

Don Griffin’in koyu mavi gözlerinde meraklı bir pırıltı parıldadı, kızına ve Slade’e sırayla bakarken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bence iyi yapmışsınız. Az önce yetkilileri aradığımda uçağınızın halen Portland Havaalanı’nda beklediğini söylediler.”

“Slade’in yarın sabah önemli bir toplantısı var,” dedi Shelly. Bakışları Slade’in ayrılmasına hazır olduğunu anlatıyordu. Onunla vedalaşacak ve mutluluklar dileyecekti. Birlikte geçirdikleri süre herhangi bir üzüntüye sebep olmayacak kadar kısaydı, öyle değil mi?

“Bakın, soğukta durup sohbet etmemizin manası yok,” dedi Don Griffin,” ve eliyle ısıllı ısıllı evi işaret etti.

Slade tereddüt etti. “Ne yazık ki Seattle’a gitmem gerekiyor.”

“Olsun, içeriye gelin de bir kahve için önce.”

“Shelly...” Slade onun onayını almak istercesine Shelly’e döndü. Bakışları merak doluydu.

“Elbette, gelmeni çok isterim.” *Sersem!* Kabul et ki, buradan böylece çekip gitmesi çok daha kolay olurdu. Daha fazla anı biriktirmeden... Ancak Shelly’nin yüreği beynini dinlemeyi reddediyordu.

“Madem öyle,” dedi babası kızıyla Slade’in bakışmalarını izlerken. “En iyisi yemeğe kalın.”

“Yapamam. Gerçekten.” Slade saatine baktı.

“İsrar ediyoruz,” dedi Shelly çabucak. “O ekmeğin buraya kadar gelmesine yardım ettin. Hiç değilse tadına da bakmalısın.”

Shelly, Slade’in birden gülmesini hiç beklemiyordu. Koyu renk gözlerinin kenarları hafifçe kırışmıştı. Oldukça içten bir gülümseme idi. “Pekâlâ,” dedi.

“Tamam, o zaman.” Don bunu söylerken arabanın bagajına yönelen Slade’in yanına yaklaştı. Slade, Shelly’nin valizini ve kocaman torbalarını çıkarmaya davrandı.

“Hey, bunlar da ne böyle,” diye sordu Don.

“Hediyeler,” diye karşılık verdi Shelly.

“Bana mı?”

“Baba, başka kime hediye getirmiş olabilirim?”

“Başka bir erkeğe. Artık bir kocan olması fikrini düşünmeye başlasan iyi edersin.”

“Baba!” Shelly’nin yanakları az önce pembeleşmişti, şimdiyse kıpkırmızıydı. Utancının daha fazla anlaşılması için derhal arabaya döndü ve ekmek torbasını eline aldı. Babası da diğer eşyaları içeriye taşımaya koyuldu.

Ev bir yuvanın olması gerektiği gibi sıcacıktı. Shelly salon kapısının eşiğinde duraklayıp şöminenin üstündeki aile fotoğraflarına ve diğer eşyalara baktı. On üç yaşındaki yaşlı Labradorları Don, el örgüsü kilimin üzerinde uyukluyordu. Don ve Slade içeriye girince hafifçe başını kaldırıp onlara baktı. Ancak Shelly’i fark edince yavaşça ayağa kalktı ve kuyruğunu sallayarak güçlkle ona doğru ilerledi. Shelly ekmeği bir kenara bırakıp köpeğin yanına diz çöktü.

“Nasılmış benim sadık pire torbam,” diye sordu hayvana sevgiyle sarılarak. “Sen babaya arkadaşlık mı ediyorsun bakalım?”

“Evet ama pek çaba gösterdiği söylenemez,” diye şikayet etti Don. “Hâlâ doğru dürüst satranç oynayamıyor.”

“Satranç oynar mısınız,” diye sordu Slade satranç tahtası arayan bakışları salonu araştırırken.

“En azından kırk yıldır. Ya sen?”

“Ara sıra.”

“Peki benimle bir oyuna var mısın?”

Slade paltosunu çıkarmaya davrandı. “Zevkle, efendim.”

“Bana Don diyebilirsin, herkes böyle söyler.”

“Pekâlâ Don.”

Birkaç dakika içinde iki adam satranç tahtasını sehpanın üzerine yerleştirmiş karşılıklı iskemlelere geçmişlerdi.

Shelly oyunun bir süre devam edeceğini hesaba katarak mutfağa geçti ve fırındaki rostoya iri patatesler doğrayıp alüminyum folyoya sardı. Dolapta yeşil salata malzemeleri ve en sevdiği vişneli tarttan vardı. Shelly sebze-likten birkaç havuç çıkarıp cebine koydu. Üstüne yünlü paltosunu ve ayaklarına da kovboy çizmelerini geçirip ahıra yollandı.

Ahıra girer girmez at ve saman kokusu onu karşıladı. "Selam Sampson," dedi en sevdiği atının yanına yaklaşırken.

Simsiyah at ilkin kişneyerek onu selamladı, ardından uzattığı havucu hiç duraksamadan kabul etti.

"Beni özledin mi oğlum?"

O sırada Pokey adındaki benekli aygır ahırından başını çıkardı ve kendisine de bir ödül verilmesini istedi. Sampson'un babası ve Don'un atı olan Midnight da kişneyince Shelly o tarafa yöneldi.

Hayvanın boynunu okşadıktan sonra yeniden Sampson'a döndü. "Sanırım ben buralarda olup seninle çalışmadığım için kilo almışsın, seni tembel. Pekâlâ, bir itirafta bulunacağım. San Francisco'da yaşamak beni de tembelleştirdi. Gerçi pek kilo almadım ama kendimi yine de hantal hissediyorum. Sanırım orada biraz koşsam iyi olacak ama hava hep sisli, yağmurlu ve..."

"Shelly..."

Slade ahırın kapısına kadar gelmiş, huzursuzca Shelly'e bakıyordu. "Atınla hep böyle sohbet mi edersin?"

“Elbette. Birçok hayal kırıklığımlı Sampson’a anlatmışımdır. Öyle değil mi oğlum?”

At aynı fikirde olduğunu anlatırcasına kişneyip başını geriye doğru savurunca Slade şaşkınlıkla gözlerini kırptırttı.

“Gel ve atımla tanış,” diye onu içeriye davet etti Shelly.

Slade elleri ceplerinde başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim.”

“Atları sevmez misin?”

“Pek sayılmaz.”

Shelly hayatını atlar arasında geçirmiş olduğundan Slade’in isteksizliğini anlamakta zorlanıyordu. “Neden peki?”

“Son kez bir ata on yaşımdayken yaz kampında bu kadar yaklaşmıştım.”

“Sampson seni ısırmaz ki.”

“Beni endişelendiren ağzı değil.”

“O zararsızdır.”

“Uçmak da öyledir.”

Shelly şaşkınlıkla ona baktı.

Slade yavaşça onlara yaklaştı. Dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti. “Yere indiğimizde yüzünü gören biri içinden bildiğin bütün duaları okuduğunu anlardı.”

“Bu doğru!”

Slade güldü ve tedirgin parmaklarını Sampson’un alnına uzattı.

“Oyununuz bitti mi?”

“Babanı uyarmam gerekirdi. Üniversitede satranç takımındaydım.”

Shelly güldü. “Yoksa babamın gururunu mu incittin?”

“Olabilir, şimdi ikinci oyun için hazırlık yapıyor. Buraya meşhur Sampson’la tanışmak için geldim.”

“Sampson da seninle tanıştığı için onur duydu.” *Ben de* diye tekrarladı Shelly içinden.

Slade bir adım geriledi. “Sanırım eve dönsem iyi olacak. Eminim baban rövanş için beni bekliyordur.”

“Ona iyi davran,” diye seslendi Shelly gülmemeye çalışarak. Babası satranç konusunda amatör değildi. Yıllardır satranç kulübü üyesiydi ve birine yenildiği pek görül-müş şey değildi. Neden bu akşam böyle bir strateji izlemişti acaba?

Bir saat sonra Shelly ayaklarını yere vurarak çizmele-rindeki karları silkeledi ve arka kapıdan mutfığa girdi. Paltosunu çıkarıp askıya astı ve fırının kapağını açıp ro-stoyu kontrol etti. Gayet iyi pişmişti, fırını kapattıktan sonra salona geçti.

Babası ve Slade oyuna epeyce kendilerini kaptırmış-lardı. Babasının arkasına geçip eğildi ve boynuna sarıldı. “Yemek hazır,” diye mırıldandı babasının konsantrasyo-nunu dağıtmamaya çalışarak.

“Bir dakika,” diye mırıldandı babası.

Slade filini hareket ettirdi. Eli birkaç saniye filden ay-rılmadı. Ardından hamlesinden memnun kalmış olacaktı ki, geri çekildi ve rahatlamış göründü. Slade, Shelly’nin bakışlarının üzerinde olduğunu hissetmişçesine başını kaldırıp ona baktı. Uzunca bir süre bakıştılar. Slade’in ılık bakışları Shelly’nin yüreğini ağzına getirmişti. Şu anın hiç bitmemesini, San Francisco’yu, Margaret’i, kar fırtınasını unutmak istiyordu. Bu sihre iki eliyle asılması ve sonsuza dek bırakmaması gerektiği gibi bir fikre kapılmıştı.

“Sıra sende,” dedi Don’un sesi sessizliği bozarak.

“Efendim?” Slade birden oyuna döndü.

“Sıra sende,” diye tekrarladı Don.

“Oh, evet.” Slade oyuna bakıp bir hamle yapmaya davrandı.

Don kaşlarını çatı. “Bunu yapacağın hiç aklıma gelmezdi.”

“Hey, siz ikiniz, beni duymadınız mı? Yemek hazır.” Shelly sesinin bu denli normal çıkmasına gerçekten şaşırmıştı.

Slade ayağa kalktı. “Berabere diyelim o zaman, ne dersiniz?”

“Sanırım olabilir ama ileride bir gün bir oyun daha isterim.”

Shelly birden biri boğazını sıkıyormuş gibi hissetti. Slade ve kendisi için ileride bir gün olmayacaktı. Bir ara yolları kesişmiş olan iki yabancıydılar. Böyle bir şeyin başına gelebileceğini hiç sanmazdı. Ancak bir daha hiçbir şekilde eski Shelly olamayacağını hissediyordu. Şurası kesindi ki, bir daha karşılaştığı herhangi birine peşin hükümlerle yaklaşmayacaktı. Slade en azından ona bu kadarını öğretmişti ve bunun için ona minnettardı.

Yemek boyunca üçü oradan buradan sohbet ettiler. Shelly, Slade hakkında sormayı aklından bile geçiremeyeceği şeyler öğrenmişti. Bir işadamıydı ve karmaşık bir bilgisayar yazılımı programı konusunda uzmandı. Seattle merkezli bir firmanın yetkilileriyle toplantısı vardı. Onlarla çalıştığı şirket adına bir distribütörlük anlaşması imzalamayı umuyordu. Tevekkeli değil, toplantıyı bu denli önemsiyordu. Elbette Slade babasına içinde bulunduğu durumdan söz etmemişti ama Shelly bu toplantıdan alacağı olumlu sonuç sayesinde hedeflerine bir adım daha

yaklaşacağını tahmin ediyordu. Bu Margaret'le evlenme tarihinin de yaklaşacağı anlamına geliyor olmalıydı.

Shelly masayı toplarken Slade peçetesini bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. "Bundan daha fazla keyif aldığım bir yemeğe katıldığımı hatırlamıyorum. Özellikle de mayalı ekmeğin nefis olduğunu belirtmeliyim."

"Kadın eli değince böyle olur," diye güldü Don. "Benim fırını çalıştırmayı öğrenmem bir yılımı aldı."

"Bu gerçekten doğru," diye güldü Shelly. "Mikrodalganın daha pratik olduğu konusunda ısrarcıydı. Ancak yeterince başında durmadığı için yemekler kayış gibi pişiyordu."

"Yine de ayakta kalabildik," dedi babası Shelly'nin beline sarılarak. Annesinin ölümünden sonraki on sekiz ay gerçekten zor geçmişti ama sonunda hayatın devam ettiğini kabullenmiş, ister istemez uyum sağlamışlardı.

Slade duraklayıp pencereden dışarıya baktı. "Kuzey batı Pasifik'te bu kadar kar yağdığını hiç hatırlamıyorum."

"Nadir bir durum," diye onayladı Don, onun sözlerini. "Son üç yıldır kar bile yağmamıştı. Bunun hoş bir sürpriz olduğunu kabul etmeliyim."

"Sanırım kar temizleme araçları yakında işe başlarlar," dedi Slade.

"Kar küreme aracı demek istiyorsun herhalde," diyerek güldü Don. "O bile görevini yapacak durumdaysa King County çok şanslı demektir. Yıllardır ihtiyaç duyulmamıştı." Don bunu söylerken pencereye gitti ve dışarıya bakmak için tülü yana çekti. "Biliyor musun, bu geceyi burada geçirip sabah yola çıksan hiç fena olmaz."

Slade durakladı. "Bilemiyorum. Bu toplantıyı gerçekleştiremezsem, yeni bir programlama yapabilmek için bütün bir Noel boyunca burada kalmam gerekir."

"Bence geceyi burada geçirmekle toplantıyı gerçekleştirme şansını arttırırsın. Bu gece yollara güvenilmez."

Slade usulca nefesini bıraktı. "İçimde haklı olabileceğinize dair bir his var. Yollar zifiri karanlık. Sadece araba farlarıyla ne kadar yol alabilirim, bilmiyorum."

"Bence yola çıkmayı ertelemen akıllıca olacak. Bu bize bir oyun daha oynamak için de şans tanır."

Slade'in, Shelly'e çevrilen bakışları yumuşamıştı. "Bu doğru."

İki adam satranç oynamaya dalarak geç saate kadar ayakta kaldılar. Gece yarısı Shelly ikisine de iyi geceler dileyip odasına çekildi.

Yarım saat sonra karanlık odasında yatağına uzanmış, sabaha ulaşmaktan korkarak bekliyordu. Bazı bakımlardan Slade'in kendisini eve getirir getirmez buradan ayrılmasının çok daha kolay olacağını düşünüyordu. Bazı bakımlardan da kalması daha iyi olmuştı.

Saat Slade'in evden ayrılacağı altıya doğru ilerlerken Shelly uyuyakalmıştı. Zamanı durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu.

Shelly saatin alarm zilinin çalmasıyla sıçrayarak uyandı. Hiç uyumamış gibiydi. Battaniyesini üstünden atıp ayağa fırladı ve sabahlığını üstüne geçirdi. Banyoya gidip aceleyle yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve saçını şöyle bir taradı. Sonra da doğruca salona koştu.

Slade çoktan hazırlanmıştı. Elinde kahve fincanı vardı. “Sanırım veda etme zamanı geldi,” dedi.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

SHELLY yorgun gözlerini kırıştırdı. “Haklısın,” diye mırıldandı güçlkle gülümseyerek. “Zamanı geldi.”

“Shelly...”

“Dinle...”

Aynı anda konuşmuşlardı.

“Önce sen söyle,” dedi Slade elini ona doğru uzatarak.

Shelly omuzunu silkerken bakışlarını ondan kaçırdı. “Önemli bir şey değildi. Ben sadece sana ve Margaret’e mutluluklar dileyecektim.”

Slade’in bakışları yumuşadı. Shelly bir an bunları ne denli zor söylediğini Slade’in fark edip fark etmediğini

merak etti. Slade ve nişanlısına mutluluk dileğinde bulunmuştu bulunmasına ama Margaret gibi duyarsız bir kadınla mutlu olunabileceği konusunda kuşkuluydu doğrusu. Shelly üst üste yutkunduydu. İşte yine aynı şeyi yapmıştı. Bir başkasını yargılamaya kalkmıştı. Hem de hiç tanışmadığı birini.

Bakışlarını Slade'e çevirdiğinde onun, "Teşekkürler," diye mırıldandığını fark etti.

"Sen de bir şey söyleyecektin," dedi Shelly.

Slade tereddütle Shelly'e baktı. "Mutlu ol, Shelly."

Shelly başını hafifçe sallarken boğazında adeta bir düğüm oluşmuştu. Slade veda ediyordu. Gerçekten vedalaşıyorlardı. Bir daha Shelly'i görmek istemiyordu, çünkü bunun ikisi için de çok tehlikeli olduğunun farkındaydı. Hayatları belli bir yönde akıyordu, herkes kendi planını yapmıştı. Birlikte geçirdikleri o kısacık süre içinde aralarında her ne gelişmiş olursa olsun bir anlık bir şey olduğu çok açıktı.

O sırada ön kapı açıldı ve Don pantolonunun paçasındaki karları silkeleyerek içeriye girdi. İçeriye birden bir soğuk hava rüzgârı girince Shelly iliklerine kadar titrediğini hissetti.

"Gördüğüm kadarıyla bir sorun yaşamayacaksın," dedi Don, Slade'e. "İki, iki buçuk metre kar var ama belediye aracı tuz döküyor."

Shelly artık söylenenleri işitemiyordu. Mutfığa gidip kendisine kahve doldurdu. Fincanı iki eliyle kavradı ve tezgâha yaslanıp gözlerini kapattı. Babasının ve Slade'in birbirlerine söyledikleri her neyse Shelly'e bir anlam ifade etmiyordu. Mutfak güvenliydi. Burada Slade'in gidişini izlemek zorunda kalmayacaktı. Shelly'nin algılayabildiği tek şey, ön kapının kapanması olmuştu.

Slade gitmişti işte. Evden gitmişti. Hayatından gitmişti. Sonsuza dek gitmişti. Shelly üzülmeyi reddediyordu. Slade yüreğine ulaşmıştı, bunun için memnun olması gerekiyordu. Uzun zamandır birinden hoşlanamadığı için kendisinde bir sorun olup olmadığını düşünüp duruyordu. Aslında Slade'in eli eline değmemişti ama Shelly onunla San Francisco'da çıktığı adamlardan çok daha fazla yakınlaştıklarını hissetmişti. Slade farkında bile olmadan ona umut vermişti. Shelly'nin huzursuz yüreğini alt üst etmeyi başarmıştı işte.

Shelly bir şarkı mırıldanarak tavaya yağ döktü ve domuz pastirmalarını yerleştirdi. Bu Noel'den önceki gündü ve dolu dolu yaşamak gerekirdi. Evinde ve hayatındaki en değerli varlıklarla çevriliyken üzülmeye ya da pişmanlık duymaya hakkı yoktu.

Kapı açıldı ve babası, "Gitti," diye seslendi.

"Güzel." Shelly bunu söylerken sesinin duygularını ele vermemesini diliyordu.

"Oldukça ilginç bir genç adam... Onun gibi bir damadım olmasına doğrusu itiraz etmezdim." Don bunu söylerken mutfağa girdi ve kahve potuna uzandı.

"Nişanlı."

Don içini çekti, konuştuğunda sesindeki eleştiri tınısı seziliyordu. "Buna şaşırmadım. Doğru insanlar genellikle boş kalmazlar."

"Önemli değil baba. Zaten birbirimizden çok farklıydık."

"Biliyor musun, bu o kadar da kötü bir şey değildir. Örneğin annen oldukça utangaç bir kişiliğe sahipti. Bense onun aksine fazlasıyla dışa dönük bir tipim. İkimizin de aynı kişilikte yaratılmış olduğumuzu düşünsene. Hayatımız korkunç olurdu."

Shelly yorum yapmadı ama babasının sözlerini içten içe onayladı. Gerçi babasına hak vermek içini ferahlatmamıştı. “Sanırım öyle,” diye mırıldandı sonunda ve domuz pastirmalarını çevirmeye davrandı.

Birkaç dakika sonra Shelly tavadaki yumurtaları tabaklara paylaşıyordu ki, kapının sertçe vurulduğunu işitti.

Dönüp soru soran gözlerle babasına baktı.

“Slade,” dedi ikisi de aynı anda.

Don kapıyı açmaya koştu. Kapı açılır açılmaz Slade nefes nefese içeriye girdi. Shelly ocağın altını kapatıp salona koştu.

“İyi misin?” Shelly’nin sesi kaygı doluydu. Yüreği ağzına gelmişti. Bir yerine bir şey olup olmadığını anlamak istercesine Slade’in üstüne başına baktı.

“İyiyim. Sadece biraz hızlı yürüdüğüm için nefesim kesildi. Yollar berbat.”

“Nereye kadar gittin,” diye sordu Don.

“En fazla bir buçuk kilometre olmalı. Fazlasıyla yavaş seyreliyordum ama buzda kaymaktan kurtulamadım. Ne yazık ki araba yoldan çıktı.”

“Oh Tanrım,” dedi Shelly endişe içinde. Gerçi Slade’e bir şey olmamıştı. “Peki, toplantın ne olacak?”

“Bilmiyorum.”

“İstersen babamla seni kasabaya götürebiliriz.”

“Hayır, ben yapamadıysam, siz de yapamayabilirsiniz.”

“Ama toplantının hayati olduğunu söylemiştin.”

“Sizin hayatlarınızı da tehlikeye atacak kadar hayati değil.”

“Dün kamyonetimi çalıştıramadım,” diye açıkladı Don. “Ben de tamire bıraktım. Ama traktörü kullanabiliriz.”

“Baba! O antika herhangi bir ses çıkarırsa şaşarım. Yıllardır kullanılmıyor.” Shelly kendini bildi bileli traktör ahırın arka tarafında toz içinde duruyordu.

“Bence denemeye değer,” dedi Don, Slade’e bakarak. “En azından senin arabayı hendekten çekip çıkarmamıza yarar.”

“Ben belediyeyi arayıp kar temizleme aracının bu tarafa gelmesinin ne kadar süreceğini öğreneyim,” diye teklif etti Shelly. Traktöre umut bağlayacak halleri yoktu, belediyeyi ne kadar mağdur durumda olduklarına ikna edebilirse en kar temizleme aracının bir an önce gönderilmesini sağlayabilirdi. Böylelikle Slade yola çıkabilir ve o toplantıyı bir şekilde gerçekleştirebilir.

İki saat sonra Shelly buğday rengi kalın kazağını giymiş evin salonunda dolaşıp duruyordu. Eski traktör mucize kabilinden çalışmış ve böylelikle Slade’in arabasını hendekten çekip çıkarabilmişlerdi. Üçünün de içinde Slade’in yola çıkabileceğine dair bir inanç belirmişti.

“Belediyeyi aradım,” diye bildirdi Shelly mutfaktan salona geçip. “Belediye ekipleri bizim yolu gece yarısından önce temizleyebilmeyi umuyorlar. Üzgünüm Slade, ellerinden başka bir şey gelmiyormuş.”

“Aldırma,” dedi Slade. Bakışlarıyla adeta Shelly’yi okuyordu. “Bu senin hatan değil.”

“Ama benim hatamış gibi düşünmekten kendimi alamıyorum,” dedi Shelly. “Beni buraya getirmeni istemeseydim...”

"Shelly." Slade onu şefkatli bir ifadeyle omuzlarından tuttu. "Kendini suçlamaktan vazgeç. Walt Bauer'i araya-
cağım. Toplantım onunla ve ekibiyleydi. Beni anlayacak-
tır. Muhtemelen o da ofisine ulaşamamıştır."

Shelly, Slade'in görüşmesini rahatça yapabilmesi için
paltosunu giyip dışarıya çıktı. Garaja doğru ilerleyip ba-
basına bakındı. Birkaç dakika sonra babasının traktörün
üzerinde zafer kazanmış bir komutan edasıyla geldiğini
gördü.

Shelly ona gülererek el salladı.

Don kızının hizasına gelince durup el frenini çekti.
"Neymiş o kadar komik olan şey bakalım?"

"1948 model bir Harvester'a binip küçük dağları sen
yaratmışsın gibi dolaşmana inanamıyorum."

"Saçmalama," diye takıldı Don kızına.

"Biliyorsun küçük bir sorunumuz var," diye mırıldandı
Shelly. Slade'le ilgili suçluluk duymaması gerektiğini bilse
de kendine engel olamıyordu.

"Slade'den bahsediyorsan bu beklenmedik gelişme-
nin olabileceğini daha önce konuşmuştuk. Belki de gö-
ründüğü kadar kötü bir durum değildir. Zaten Slade de
bu iş konusunda aşırı istekli görünmenin olumsuz bir
sonuca yol açabileceğini söyledi. Belki de bu gecikme
sayesinde işi alır."

Bu tam da Shelly'nin kendisini suçlamasına engel ol-
mak için Slade'in söyleyebileceği türden bir şeydi. "Belki
de."

"Her neyse. Bugün yola çıkması mümkün değil. Kar
temizleme aracı yolları açana dek bizimle kalmak zorun-
da. Başka yapılabilecek bir şey yok."

"Ama baba, kendimi çok kötü hissediyorum."

"Hayır, yapma hayatım. Slade dert etmiyorsa, sen ne diye üzülecekmişsin? Ayrıca benim için yapmanız gereken bir şey var."

Shelly soru dolu bakışlarını babasının gözlerine dikti. "Neymiş o?"

"Hâlâ dışarıya çıkıp bir Noel ağacı alamadık."

Bu Shelly'nin aklına bile gelmemişti. "Ağaçsız da yaşayabiliriz," dedi ama Noel ağacı süslenmemiş bir Noel, Noel olmazdı ki.

"Buna hiç gerek yok ama. Hele de on dönüm boyunca köknar ve çam ağacımız varken. Eski günlerimizde olduğu gibi, ikinizin gidip bir ağaç kesmenizi istiyorum."

Shelly babasının küçük oyununun fakındaydı. Slade ile yalnız kalmalarına mazeret arıyordu.

"Ne bu şimdi? Fazladan Noel hediyesi mi istiyorsun," diye takıldı Shelly babasına.

"Saçmalama. Soğukta fazla kalınca romatizmalarım azıyor."

"Ne romatizması?"

"Yaşlı kemiklerimdeki romatizmadan söz ediyorum."

Shelly durakladı. "İyi ama Slade bunu nasıl karşılar?"

"Bence uzlaşılabılır biri."

"Öyle mi?"

"Düşünsene Kurabiye. Adam buraya çakılıp kaldı. Bence zamanını iyi bir şeyler yaparak değerlendirmeyi o da ister."

Shelly ve babası eve döndüklerinde Slade üstünü değiştirmiş, kot pantolon ve kazaktan oluşan spor giysiler giymişti. Slade'in babasının önerisini hiç duraksamadan kabul etmesi Shelly'i oldukça şaşırtmıştı.

Dışarıya çıkıp ahıra doğru yürürlerken, "Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Shelly.

"Seni ormana yalnız başına göndermeye gönlümün razı olacağını mı sanıyorsun?"

"Ben alışkınım yapabilirim."

"Bundan kuşkum yok ama ben varken yalnız gitmene gerek de yok."

Shelly ahırın arka tarafındaki depodan eski kızıağı çıkardı. Eldivenleriyle üstündeki tozu silkeledi.

Slade'in yanına döndüğünde onun testereyi evirip çevirdiğini görünce ihtiyatla onun yüzüne baktı.

"Ne oldu," diye sordu Slade.

"Testere."

"Ne olmuş ona?" Slade testerenin tırtıklı kenarını parmağıyla yoklarken soran gözlerle Shelly'e baktı.

"Hiç. O paslı şeyi kullanmaya kalkarsak, eve ancak bodur bir ağaç kesip getirebiliriz."

Slade, hızla ahırdan dışarıya çıkan Shelly'e yetiştı.

"Her zaman bu kadar zor anlaşılan biri misindir?"

Kızıağı karların üstüne oturtan Shelly dönüp ona baktı. "Sorun bende değil, sende."

"Öyle mi," diye homurdandı Slade.

Shelly şırret bir tip gibi davrandığının farkındaydı ama Slade'e karşı hissettiklerini perdelemenin de başka bir yolu yoktu. Şayet onu öfkelenendirirse, kendi hislerini kontrol edebilirdi.

"Benim varlığım bu kadar sinirine dokunuyorsa, kasabaya yürüyerek gidebilirim."

"Aptallaşma."

"Bodur ağaç kesme ihtimalimiz yüzünden bana çatıyor ve ben aptal oluyorum." Slade gökyüzüne başını kaldırmış oradaki biriyle konuşuyormuş gibi yapıyordu.

Shelly kızıağı çekip rampayı çıkmaya koyuldu. Geriye dönüp bakmaya niyeti yoktu. "Sadece şunu bilmeni istiyorum... Bunu kendi başıma da yapabilirim."

Slade birden onu omuzlarından tuttu ve olduğu yerde kalmasını sağladı. "Shelly, lütfen beni dinler misin?"

Shelly bakışlarını karların dallarını ağırlaştırdığı ağaçlardan ayırmadı. "Ne var?"

"Seninle birlikte bir Noel ağacı bulma fikri hoşuma gitmişti. Ama varlığını bu denli rahatsız edici buluyorsan, eve dönerim, olur biter."

"Sorun bu değil," diye mırıldandı Shelly. Kendisini oldukça gülünç bir duruma sokmuş olduğunu hissediyordu. "Seninle birlikte olmaktan keyif alıyorum."

"O zaman ne diye tartışıyoruz?"

Shelly elinde olmadan gülümsedi. "Bilmiyorum."

"Arkadaş olalım mı?" Slade eldivenli elini uzattı.

Shelly de elini uzattı ve sessizce tokalaştılar.

"Pekâlâ, küçük sorunumuzu hallettiğimize göre, ne büyüklükte bir ağaç düşündüğünü sorabilir miyim?"

"Büyük."

"Bundan eminim. Ama unutma ki, eve girecek büyüklükte olmak zorunda. Yani şuradaki ulu kökнарlar olmaz."

"Bir boy küçüğüne hayır diyemem."

Slade gülerek koluyla onu sardı. "Anlaştık."

Ev halen görünürdeydi. "Merak etme, çok büyük bir ağaç kesmek istemem zaten," dedi Shelly.

"Neden peki?"

"Çünkü arka pencereden her baktığımda manzarayı mahvettiğimi düşünmek istemem."

"Ama bu çok saçma. Burada tek kelimeyle bir ormanın var."

"Yine de ormanın derinlerine gitmeyi tercih ederim."

“Dinle Kurabiye, ben bir masal kahramanı falan değilim.”

Shelly durakladı. “Ne dedin sen?”

Slade omzunu silkti. “Kurabiye dedim. Sana çok uyuyor.”

“Nasıl yani?”

Slade’in bakışları yüzünde gezinmeye başladı, ardından dolgun dudaklarına kaydı. Shelly kuruyan dudaklarını ıslatmamak için kendisini güçlkle tuttu. Midesi adeta ağzına gelmişti, bakışlarını yavaşça indirdi.

Slade derin bir nefes aldı. “Şu ağaca ne dersin?” Beline kadar ancak gelen bir köknarı işaret ediyordu.

Shelly bir kahkaha attı. “O kadar küçük bir ağacı kesmek yasak olmalı.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Evet.”

“Hangisi?”

“Şuradaki.” Shelly ilerledi ve yaklaşık iki metre boyundaki çam ağacını gösterdi.

“Oh, şaka mı yapıyorsun sen? Onu kapıdan geçiremeyiz.”

“Biraz kırpabiliriz.”

“Yani yarısını demek istiyorsun,” diye dalga geçti Slade.

Shelly’nin kararından caymaya niyeti yoktu. “Oyunbozanlık yapma.”

“Boş versene. Şu ağaç yeter de artar bile.” Shelly, Slade’in işaret ettiği ağaca baktı. Az önce gösterdiği minik köknardan bir karış uzundu.

Hiç düşünmeden yerden bir avuç kar alıp kartopu yaptı. “İsteklerimin hafife alınmasından hiç hoşlanmam.”

Slade'in dönmesiyle kartopunun göğsünde patlaması bir oldu. Shelly heyecan dolu bir kahkaha attı. Ancak Slade'in hızla üzerine geleceğini hiç hesap etmemişti. Geriye doğru adım atarken adeta yalvarıyordu.

"Slade, özür dilerim. Bak, neden bunu yaptığımı bilmiyorum. Aslında niyetim sana atmak da değildi. Senin arkandaki çalılıkları hedeflemiştim, gerçekten."

Shelly geriledikçe Slade yaklaşıyordu. Elinde irice bir kartopu vardı.

"Slade bunu yapamazsın," diye yalvardı ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırırken.

"Evet, yaparım."

"Hayır," diye bağırdı Shelly ve arkasını dönüp olanca gücüyle koştu. Ancak Slade birkaç saniye içinde ona yetişti ve omuzlarından tutup kendisine çevirdi. Shelly birden dengesini kaybedince ikisi birden yere yuvarlandılar.

Slade'in ağır bedeni Shelly'nin adamakıllı karlara gömülmesine neden olmuştu. "İyi misin sen?" Slade, Shelly'nin alnına dökülen saçlarını geriye iterken endişeyle sormuştu.

"Evet," diye mırıldandı Shelly, nefes nefese kalmıştı. Ancak bunun nedeni düşmelerinden falan kaynaklanmıyordu. Slade'in bu denli yakınında olması, onun nefesini yüzünde hissetmek aklını başından almıştı. Üstlerindeki kalın paltolara rağmen Slade'in ve kendisinin kalp atışlarını işitebiliyordu.

"Shelly." Slade'in sesi sanki çıldırmanın eşiğine gelmiş bir adamın sesini andırıyordu. Slade yavaşça başını eğdi ve dudaklarıyla Shelly'nin ağzını kapattı, sonra da onu bütün benliğini sarsan bir tutkuyla öptü. Birkaç saniye sonra ikisi de nefes nefese kalmışlardı.

Shelly kollarının ne zaman Slade'in boynuna dolandığının farkında bile değildi. Bedenini ona doğru yükseltmiş, öpüşmelerinin sona ermemesi için elinden geleni yapıyordu.

"Shelly..." diye fısıldadı Slade bu kez. Elleriyle Shelly'nin bileklerini sıkıca tuttu ve boynundan aşağıya kaydırды. Ardından Shelly'nin üstünden kalktı ve sırtını ona dönüp oturdu.

Shelly'nin onun sırtına bakarken farkına varabildiği tek şey omuzlarının hızla kalkıp iniydi.

"Merak etme," diyebildi Shelly en sonunda. Sesi öylesine zayıf ve titrek çıkmıştı ki, kendi sesini tanıyamamıştı. "Margaret'e hiçbir şey söylemem."

~ ALTINCI BÖLÜM ~

“BUNUN olmaması gerekiyordu,” dedi Slade birkaç saniye sonra.

“Galiba bir özür bekliyorsun,” dedi Shelly ayağa kalkarken. Durup üstünü başını silkeledi. Sakin görünmeye çalışmasına karşın, kalbinin çılgınca atmasına ve ellerinin yaprak gibi titremesine engel olamıyordu. Başından bu yana onunla öpüşmenin bu tür bir etki yapacağını tahmin etmesi gerekirdi. İçinden hain yüreğine lanet okudu.

Slade dönüp kulaklarına inanamayan bir ifadeyle Shelly’nin yüzüne baktı. “Özür dilemesi gereken biri varsa, o da benim,” dedi.

“Neden? Beni öptün diye mi?”

“Hem onun için... hem de nişanlı olduğum için.”

“Biliyorum.” Shelly bunu söylerken sesinin birkaç desibel yükselmesine engel olamamıştı. “Bir öpücükten ne çıkar, söyler misin? Bu kadar büyütülecek ne var?” Shelly beyninin gerisinden bir sesin, “Yalancı” diye bağırdığını işitebiliyordu. O öpücük hayatı boyunca tattığı en güzel, en muhteşem deneyimdi. O hissi sonsuza dek unutabileceğini sanmıyordu.

“Bir daha olmayacak,” dedi Slade bakışlarını ondan kaçırarak. Ayağa kalktı ve Shelly’den birkaç adım uzaklaşarak kendine çeki düzen vermeye çalıştı.

Shelly onun birdenbire uçakta ilk gördüğü adama dönüştüğünü fark etti. Asık suratlı, tiril tiril, kusursuz işadama geri dönmüştü. Yine dünyaya ilgisiz bir ifadeyle bakıyordu.

“Dediğim gibi, büyütülecek bir yanı yok.”

“Doğru,” diye mırıldandı Slade. Ancak Shelly’nin öpüşmelerini hafife almasından da hoşlanmış gibi görünmüyordu. Ağaçlara doğru ilerledi ve az önce işaret ettiği ağacın yanında durdu. Shelly’nin düşüncesini hiç işitmemişçesine ağacın gövdesini sarsmaya başladı.

Birkaç dakika içinde ağaç karların üstüne yuvarlandı. Shelly ona yaklaştı ve ağacı taşımasına yardım etmeye hazırlandı. Ancak Slade ona izin vermedi.

“Ben hallederim,” dedi boğuk bir sesle.

Shelly onun sözlerine alınmıştı. Kollarını bağlayıp geriye çekildi. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Az önce olanları açık sözlülükle tartışsalar, daha iyi olacağını düşünüyordu.

“Aslına bakarsan bunun olacağını az çok tahmin etmiştim,” dedi. Bütün bir sabah boyunca Slade’in kendisini öpmesini istemişti.

"Neyi," diye çıkıştı Slade ama dönüp ona bakmadı. Ağacı yüklediği kızıağı evin istikametinde çekiyordu.

"Öpüşmemizden söz ediyorum," diye seslendi Shelly onun arkasından yürürken. "Ve dürüst olmam gerekirse bunun olmasını istedim. Sabahtan beri bunun olmasını umut ediyordum."

"Sakıncası yoksa bundan söz etmemeyi tercih ederim."

Slade her ağzını açtığında Shelly'yi daha çok sinirlendirmeyi başarıyordu.

"Dürüst olmam gerekirse, demiştim zaten. Ama mademki ikimizin de dürüst davranmasına taraftar değilsin, pekâlâ, bu konuyu kapatmamız en doğrusu."

Bu sefer Slade onu işitmemiş gibi yaptı ve kızıağı çekmeye devam etti. O arada esen kuzey rüzgârı neredeyse Shelly'nin boynundaki fuları uçuruyordu. Shelly fuları sıkıca bağladı. Ardından arkasını dönüp geri geri yürümeye başladı. Böylelikle ayazın yüzünü acıtmasını engellemişti.

Ancak Shelly beklenmedik bir şekilde ayağı karların altına saklanmış bir kayaya çarpınca dengesini kaybetti. Kollarını açıp kendini düşmekten kurtarmaya çalıştıysa da başaramadı ve tepeden aşağıya yuvarlandı.

Birkaç saniye sonra Slade yanına gelmiş ve nefes nefese diz çökmüştü. Bakışları duygu yüklüydü. "Her şeyi bir oyun haline getirmek zorunda mısınız?"

Tanrı aşkına, neden söz ediyordu? Neredeyse ölüyordu ve Slade onu karda akrobatik hareketler yapmakla suçluyordu. Ona zekice bir karşılık vermek istediye de, aklına bir şey gelmedi. Üstelik gücü de tükenmiş gibiydi.

"İyi misin sen?" Slade epeyce kaygılanmış görünüyordu.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı güçlükle. Yavaşça nefes almaya çalıştı ancak bunu yapabilmek için büyük bir enerji sarf etmesi gerekmişti.

“Kımıldama.”

“İstesem de kımıldayamıyorum,” dedi zorlukla.

“Neresi acıyor?”

“Neresi acımıyor diye sorsan daha doğru olabilir.” Shelly bunu söyledikten sonra kendi sözlerini yalanlamak istercesine dirseğinin üstünde doğruldu ve bacaklarını kımıldattı. “Bunu zor da olsa yapabiliyorum. Tanrım nefes alabildiğim için şükürler olsun,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

“Sana kımıldamamanı söyledim,” diye çıkıştı Slade. “Bir yerini ciddi bir şekilde zedelemiş olabilirsin.”

“Zedeledim zaten,” dedi Shelly. “Gururumu.” Shelly yavaşça ayağa kalktı ve Slade’i iyice çileden çıkaracak şekilde önünde eğilip kalktı. “Bir sonraki oyunuma hazırlansan iyi edersin. Bu kez bir gökdelenin tepesinden Columbia Nehri’ne atlayıp yönünü değiştirmeyi hedefliyorum.”

“Hiç komik değilsin.”

“Öyleyse komedyenlik kariyerim başlamadan bitti, desene.”

“Gel.” Slade onu belinden tuttu. “Eve dönmene yardım edeyim.”

“Bu sana çok şaşırtıcı gelecek olabilir ama kendi başıma rahatlıkla yürüyebilecek durumdayım.”

“Artık yapacağın hiçbir şey beni şaşırtamaz.”

“Nedense bu bana kocaman bir meydan okuma gibi göründü.”

Slade’in onun gözlerine kilitlenen gözlerinde gözle görülür bir etkilenme vardı. “İnan bana. Yanılıyorsun.”

Slade uzanıp Shelly'nin elini tuttu ve "Hadi gel," dedi. "Baban endişelenmeye başlamıştır."

Shelly bu konuda kuşkuluydu. Slade'in istediği tek şey eve dönmekti. Çünkü ikisinin de orada burada olduğundan daha güvende olacaklarını düşünüyordu. Elbette yanlarında üçüncü biri olduğunda birbirlerini baştan çıkarmaları epeyce zordu.

Yolun bundan sonrasında Slade onun elini bıraktı ve sadece ara sıra sırtına dokunmakla yetindi. Eve yaklaştıklarında Shelly hiçbir yaşam belirtisi olmadığını fark etti. Sadece bacadan, sanki şömine sönmeye yüz tutmuş gibi ince bir duman çıkıyordu. Oysa Shelly müzik sesinden Andy Williams'ın sesini işitmeyi ve patlamış mısır kokusu almayı bekliyordu.

Aksine tuhaf bir sessizlikle karşılaşmışlardı. Slade ağacı evin duvarına dayarken Shelly içeriye koştu ve babasına seslendi. Hayır, evde yoktu. Mutfak masasının üstündeki şeker kâsesine yaslanmış olan not kâğıdı dikkatini çekti. Gidip notu aldı.

Adler'in ahırındaki bir at hastalanmış. Ted W beni almaya geldi, sonra da eve bırakacağını söyledi. Bana ihtiyacın olursa ara.

Sevgiler.

Baban.

Shelly güçlükle yutkunup sakinleşmeye çalıştı. Arka kapı kapandığında kâğıdı avucunun içinde buruşturdu.

"Babam bir komşuya çağırılmış. Atı hastalanmış da," diye açıkladı arkasına dönmeden. "Bir fincan kahve alır mıydın? Kahve hazır. Babam çıkmadan önce hazırlamış

olmalı. Döndüğümüzde ne denli üşümüş olacağımızı tahmin etmiştir.” Shelly birden gereksiz konuştuğunu fark edip sustu. Slade’in yanıtını beklemeksizin dolaba açıp iki fincan çıkardı.

“Kahve kulağa güzel geliyor,” dedi Slade ama Shelly onun sesinden son derece sıkıntılı olduğunu çıkarabilmişti. Aynı sıkıntı kendi içini de daraltmıştı. Babası ihtiyaç duydukları kurtarıcıydı ama gitmişti.

Shelly, Slade’in mutfak masasının iskemlelerinden birini çektiğini işitti. Gidip kahvesini önüne bıraktı. Onunla göz göze gelmemek için kirpiklerini kırıştırdı. Sonunda gönülsüzce de olsa Slade’in karşısına geçip oturdu. “Sanırım ağacı süsleyebiliriz.”

“Olabilir.”

Slade’in sesi sanki vergi giderlerinden söz ediyormuşçasına soğuk gelmişti. Shelly yüreğinin acıdığını hissetti. Üstelik ağacı süslemeyi teklif ettiğine de utanmıştı. Kuşkusuz Margaret, Noel ağacını Slade’i hiç işe karıştırmadan süsleyiverirdi.

Elleri sıcak fincanı sıkıca sardı.

“Eee, ne diyorsun,” diye sordu Slade.

“Düşündüm de— babamın gelmesini beklesem iyi olur. Annemin ölümünden beri her yıl bunu birlikte yaptık. Birlikte çok keyifli— bir deneyimdir.”

Mutfak duvarları sanki gittikçe daralıyordu. Shelly aldığı her nefesle karşısında oturan adamın daha fazla farkına varıyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı ama o öpücük her şeyi değiştirmişti. Slade’in dudaklarının tadı halen dudaklarındaydı, farkında olmadan dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Slade birden ayağa kalktı ve fincanını lavaboya bıraktı. "Ben şömineye bakayım," dedi boğuk bir sesle ve mutfaktan çıktı.

"Teşekkür ederim."

Shelly kendi fincanını tezgâha bıraktıktan sonra mutfakla salonu ayıran kemerin altında durup Slade'e baktı. Slade kıpkırmızı korların üzerine küçük bir odun attı. Birkaç dakika içinde ateşten çıtırtılarla birlikte alevler yükseldi. Yaşlı Dan uyukladığı kanepeden yavaşça kalkmış ve ateşin önüne gidip yatmıştı.

"Belediyenin ekibinin nerede kaldığını doğrusu çok merak ediyorum," diye söylendi Slade o sırada.

"Her an gelirler."

İkisi de aynı anda telefona doğru yöneldiler ve çarpıştılar. Shelly bu beklenmedik temastan dolayı nefesini tutmuştu.

"Shelly." Slade birden onu ihtiyatla tutmuş yüzüne bakıyordu. "Yoksa canını mı yaktım?"

Shelly'nin bir eli nasıl olduysa Slade'in göğsüne yaslanmış, diğer eli boşluktaydı. "Hayır, bir şeyim yok," demeyi becerebildi. Shelly'nin sesi de tıpkı Slade'inki kadar düzensiz çıkmıştı. Yine de Slade onu bırakmaya kalkmadı.

Shelly daha fazla dayanamadı, gözlerini kapatıp başını Slade'in göğsüne yasladı ve ona yakın olmanın tadını çıkararak kalp atışlarını dinledi.

Slade ilkin kımıldamadan durdu, sonra kollarıyla Shelly'i sımsıkı sardı ve birkaç kez ismini tekrarladı.

Bu kadar güzel bir his yanlış olabilir miydi? Shelly yanıtı biliyordu ve içinden bir ses sürekli olarak uyarı cümleleri kuruyordu. Slade onu sadece bir kez öpmüş ve bundan dolayı inanılmaz derecede pişmanlık duymuştu. Hatta bu konuda konuşmaya bile dayanamamış ve ken-

disini Shelly'e tamamen kapatmıştı. Bu işin sonu iyi bitemezdi.

Ancak Slade'in kollarındayken, Shelly'nin ilkbahar güneşinin altında eriyen karları hatırlatan mantıklı açıklamaları da eriyip yok oluyordu. Bu arada Slade'in dudakları saçlarında geziniyordu.

"Shelly," diye yalvardı Slade, sesi boğuk geliyordu. "Lütfen, durmamı söyle."

Shelly ondan ayrılması ve ikisini de bu işkenceden kurtarması gerektiğini biliyordu fakat yapamadı.

"Bana sarılmanı istiyorum. Sadece sarılmanı."

Slade'in kolları daha da sıkılaştı, dudakları Shelly'nin kulak memesindeydi. Oradan da Shelly'nin yanaklarını buldu. Ancak birden durakladı.

Çalan telefon aniden birbirlerinden ayrılmalarına yol açmıştı. Shelly dengesini kaybedince Slade elini uzatıp onu tuttu. Shelly derin bir nefes alıp telefonu açtı.

"Efendim." Sesi bir fısıltıdan farksızdı.

"Shelly... İyi misin? Sesin hiç iyi gelmiyor."

"Oh, selam baba." Shelly suçluluk hissiyle Slade'e baktı. Onun bakışlarındansa mutsuzluk okunuyordu. Slade parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve pence-reye yöneldi. Shelly dikkatini telefona vermeye çalıştı. "Ağacı getirdik."

"Oh, güzel haber," dedi Don. "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Elbette eminim," diye yanıt verdi Shelly hemen savunmaya geçerek. "Adlerler'de durum nasıl?"

"Pek iyi sayılmaz. Burada bir süre daha kalabilirim. Yanında olamadığım için üzgünüm. Ama hiç değilse Slade yanında."

"Ne zaman gelebileceksin?"

“Birkaç saat, en fazla üç diyebilirim. Sen ve Slade iyisiniz değil mi?”

“Oh, elbette.”

Shelly telefonu yerine bıraktı. O sırada Slade dönüp ona baktı. “Seattle’a gitmek zorundayım. Mr Bauer geç saate kadar ofiste olacağını söyledi. Noel’de huzursuz olmamak için bazı işlerini bitirmek istediğini belirtti. Gitsem iyi olacak.”

Shelly aslında Slade’in kendisinden uzaklaşmak zorunda olduğunu söylemeye çalıştığının farkındaydı. “Biliyorum,” dedi. “Ama nasıl gideceksin?”

“Baban komşusuna nasıl gitti?”

Adlerler’in komşusu Ted Wilkens’in bir kamyoneti var. Gelip babamı almış.”

“Sence beni de Seattle’a götürür mü?”

Shelly daha önce bunun aklına gelmemiş olmasına şaşırdı. “Ben... emin değilim. Telefon edip sorarım.”

“Gerçi Noel arifesindeyiz,” diye mırıldandı Slade. Sesi önceki gün telefonda konuşmasına şahit olduğu adamdan öylesine farklıydı ki. O adam Noel arifesinde bir toplantı ayarlama konusunda hiç de huzursuz görünmüyordu.

“Onlar yardımsever insanlardır,” dedi Shelly ve telefonu eline aldı. O Connie Wilkens’le konuşurken Slade salonu turlayıp duruyordu.

“Ne oldu,” diye sordu Slade, Shelly telefonu kapatınca.

“Ted birine yardım etmek için dışarıya çıkmış ama Connie onun karanlık olmadan döneceğini sanıyor. Connie oraya doğru yola çıkmamızı önerdi. O arada Ted’in de eve döneceğini umuyor.”

“Onun için sakıncası olmayacağından emin misin?”

“Eminim. Dedğim gibi Ted ve Connie oldukça yardımsever bir çifttir.”

“Tıpkı sen ve baban gibi,” diye mırıldandı Slade yumuşacık bir ifadeyle.

Shelly ellerini birbirine kenetledi. “Her ne kadar buradan en az altı kilometre uzakta olsalar da biz komşuyuz. Hem de dostuz.” Shelly eğilip yaşlı Dan’ın başını okşadı. “Connie’ye hemen yola çıkacağımızı söyledim.”

Slade kaşlarını hafifçe çattı. “Ama nasıl? Traktörle mi?”

“Korkarım hayatım buna bağlı olsa bile o traktörü hiçbir şekilde kullanamam.”

“Shelly o kadar mesafeyi yürüyerek kat edemeyiz.”

“Ben de yürümeyi düşünmemiştim.”

“Başka seçeneğimiz var mı?”

Shelly hafifçe gülümsedi. “At binebiliriz.”

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

“ŞAKA yapıyor olmalısın!” Slade kulaklarına inanmadığını anlatan bir ifadeyle Shelly’e bakıyordu.

“Hayır,” diye ısrar etti Shelly. “Oraya ulaşmak için aklıma gelen tek yol bu. Orman yolunu kullanırız. Orada kar fazla derin değildir.”

Slade bir gözünü ovuşturarak odada dolaştı, ardından eski yerine döndü. “Bilemiyorum. Sen hayatı bir maceraymış gibi algılıyorsun. Bense bütün bunlara alışık değilim...”

“Ama Pokey bir kuzu gibi uysaldır,” dedi Shelly onu ikna etmek için.

“Pokey mi?”

"Aslına bakarsan Midnight daha hızlıdır ama..."

"Tanrı aşkına, hayır! Pokey bana daha mantıklı görünüyor."

Shelly gülmemek için kendisini güç tutarak mutfağa yöneldi.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Sıcak çikolata yapıp termosla dolduracağım."

"Neden?"

"Yolda mola verip piknik yaparız diye düşünmüştüm."

"İşte aynı şeyi yine yapıyorsun," diye mırıldandı Slade. Shelly dönüp ona baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Slade Garner hayatı fazlasıyla ciddiye alan ve biraz olsun eğlenmeyi hak eden biriydi. Her ne kadar yolları kısa bir süre için kesişmiş olsa da, Slade'in yaşamına biraz mutluluk getirmeye kararlıydı. Nasılsa Margaret ona sonsuza dek sahip olacaktı. Şu birkaç saat içinse Slade kendisine aitti ve bu kısacık süreyi elinden geldiğince değerlendirmeye kararlıydı.

"Çok keyifli olacak," dedi coşkulu bir ifadeyle.

"Nedense bunu söylemene hiç şaşırmadım," diye söylendi Slade paltosunu giyerken. Dışarıya çıkıp ahıra yollandılar.

Shelly alaycı bir gülümseme eşliğinde ahırın kapısını açtı ve Slade'in gönülsüz bir ifadeyle içeriye girmesini bekledi.

"Karda hafif bir gezintiye ne dersin Pokey," diye sordu Shelly Pokey'in yanına gidip hayvanın burnunu okşarken. "Sampson'un dünden razı olduğundan eminim."

"Seninle dalga geçmesine izin verme Pokey," diye seslendi Slade, Shelly'nin arkasından. "Yüce Tanrım, bana bunu yaptırdığına inanamıyorum."

"Neyi yaptırmışım."

“Hayvanlarla konuşuyorum.”

“Hayvanların çoğu insan özellikleri taşırlar,” dedi Shelly. “İnsanların hayatı paylaştıkları hayvanlara duygularını ifade etmeleri son derece normal.”

“Beni bilmem ama üstüne bindiğimde Pokey’nin anlatacak çok şeyi olacak.”

“Sorun yaşamayacaksın Slade.”

“Pokey için aynı şeyi söyleyebilir misin?”

“Elbette. İkiniz de sorun yaşamayacaksınız. Endişelenmekten vazgeç.”

Shelly eyeri getirdiğinde Slade bir süre elleri ceplerinde ne yapacağını bilemezmişçesine baktı. Neden sonra Shelly’nin iki atı da eyerlemesine yardım etmeye çalıştı. Daha doğrusu Shelly’nin etrafında dolanıp durdu.

Shelly atları hazırladıktan sonra ahırdan çıkmalarına izin verdi. İki atın da dizginleri elindeydi. İlk Slade’in binmesini işaret etti. “Yardıma ihtiyacın var mı,” diye sordu. Bu arada Portland’da tanıştığı ciddi, kendine güvenli Slade Garner’ın nereye gittiğini düşünüp duruyordu. Karşısındaki adamın o işadamıyla alakası yoktu.

“Sanmıyorum,” dedi Slade, Shelly’nin talimatlarını yerine getirmeye çalışırken. Pokey’nin üstüne fazla güçlük çekmeden binmişti. Hayvan yerinden kımıldamamıştı bile.

Slade gülümseyerek Shelly’e baktı. “Galiba ona bana nazik davranmasını tembihledin.”

“Bu doğru,” diyerek güldü Shelly. “Herhangi bir şeyi düzeltmemi falan istiyor musun? Dizginler uygun mu?”

“Evet, sanırım uygun,” dedi Slade atın üstünde hafifçe kımıldanarak. “Ben hazırım.”

Shelly becerikli tek bir hareketle atın üstüne atladı. "Ağaçların altına sığınana dek epeyce ıslanacağız. Arkamdan gel."

"Her yere."

Shelly yanlış duyduğundan emindi. "Ne dedin," diye sordu hafifçe dönüp arkasına bakarak.

"Hiç." Slade böyle söylemesine söylemişti ama yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Shelly önüne dönmek için kendisini epeyce zorladı.

Ormana ulaşmaları sadece birkaç dakikalarını almıştı. Ormanda rüzgâr azalmış ama bu kez de ağaçlardan dökülen iri kar yumakları güçlük çıkarmaya başlamıştı. Pokey bile bu havada dışarıya çıkmalarından hoşlanmamışa benziyordu.

"Shelly," diye seslendi Slade bir ara. "Bu belki de iyi bir fikir değildi. Sanırım, geri dönsek iyi olur."

"Saçmalama."

"Benim yüzümden soğuk almanı falan istemiyorum."

"Acı patlıcanı kırağı çalmaz," dedi Shelly babasının en sevdiği atasözlerinden birini kullanarak.

"Yalancı."

"Doğru söylüyorum. Bu havalara alışığım. Ayrıca beni hatırlamanı sağlayacak bir şey olsun istiyorum."

Shelly bunu söyler söylemez iflah olmaz bir romantik gibi konuştuğunu düşündü ve pişman oldu.

"Donarak falan mı?"

Shelly güldü. Gülme sesi bir müzik ritmi gibi ormanda yankılandı. "Niçin şikâyet ettiğini hiç anlamıyorum. Bu yaptığımız harika bir şey. Bu havada at binmek içimde şarkı söyleme isteği uyandırıyor."

Slade bir şeyler mırıldandı.

"Şimdi ne konuda şikâyetçisin?"

“Şikâyetçi olduğumu da nereden çıkardın?”

Shelly gülümsedi. “Sanırım seni tanımaya başladım.”

“Pekâlâ, ben de bir şeyler mırıldanayım bari. Gerçi bu gezintinin içimde şarkı söyleme isteği uyandırdığını söyleyemem ama elimden geleni yaparım artık.”

Shelly birden içinin mutlulukla dolduğunu hissetti. Hayır, Wilkensler’in evine ulaştıklarında neler olacağını düşünmek istemiyordu. Onu gülümseyerek uğurlamaya, kendi yaşamına göndermeye hazırdı. Her ne kadar öpüşmelerinden sonra bunu kabullenmesi zor olsa da, kendini Slade’in gideceğine hazırlamaya çalışmıştı.

Uzun süre yan yana at bindiler. Defalarca göz göze geldiler. Ancak yolu yarıladıklarında Shelly içinin birden hüznle dolmasını engelleyemedi.

“Sırtım ara vermemiz gerektiğini hatırlatıyor,” dedi Slade birdenbire.

“Yani benim piknik yapma fikrime sıcak baktığını mı söylüyorsun,” dedi Shelly.

Slade güldü.

Bir köknar ağacının altında atlarından indiler. Shelly eyerden sıcak çikolata termosunu çıkarırken Slade bir süre dolaşıp bedenini dinlendirmeye çalıştı.

“Paylaşmamız gerekecek,” diye haber verdi Shelly termosun kapağını doldurduktan sonra Slade’e uzatırken. İki atın arasında durdu ve kurabiyesini ısırdı.

Slade sıcak çikolatadan bir yudum aldığı sırada bakışları Shelly’nin gözlerine takıldı. Durakladı, gözlerini onun gözlerinden ayırmadan fincanı indirdi.

Shelly’nin yüreği ağzına gelmişti. “Bir sorun mu var?”

“Çok güzelsin.”

“Tabii.” Shelly zoraki bir kahkaha attı. “Burnum kiraz gibi ve...”

“Dalga geçme Shelly. Ben çok ciddiylim.” Slade’in sesi oldukça aksi çıkmıştı.

“Öyleyse, teşekkür ederim.”

Slade eldivenini çıkardı ve Shelly’nin yanağına uzandı. Öylesine şefkat dolu bir hareketti ki, Shelly boğazının düğümlendiğini hissetti. O an onun kollarına atılmak, onun öpücükleriyle kendinden geçmek ve onu layık olduğu gibi sevmek dünyanın en kolay şeyiydi.

Tam o sırada Sampson olan biteni anlamışçasına kırmıldandı ve Shelly’i adeta Slade’in kollarının arasına itti. Slade elindeki sıcak çikolata fincanını düşürdü ve Shelly’i çaresizlik içerisindeymişçasına kucakladı.

“Kendi kendime bunun bir daha tekrarlanmaması gerektiğini söyleyip duruyordum,” diye fısıldadı Slade. “Sana her sarıldığımda bırakmam daha da zorlaşıyor.”

Slade’in sözleri Shelly’nin yüreğinin umutla titremesine yol açmıştı. O da Slade’i hiçbir şekilde bırakmak istemiyordu. Aralarındaki her neyse, mükemmel bir şeydi. Çok güzel ve çok doğrudu.

Shelly, Slade’in ne kadar süre kendisine sarıldığının farkında değildi. Her saniyesi kısa bir süre sonra sonsuza dek ayrılacaklarını anımsatıyordu. Shelly ancak birbirlerinden ayrıldıklarında kar yağışının hızını arttırdığını fark edebildi.

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor,” diye sordu Slade.

Shelly’nin ilk aklına gelen eve geri dönmelerini önermekti ama tereddüt etti. Eve dönecek olurlarsa kaçınılmaz vedaları daha güç olmaz mıydı?

“Geri dönüyoruz,” dedi Slade kendi sorusunu yanıtlarak.

“Neden?”

“Seni ve babanı atlarla bırakıp gidemem. Zaten seni buraya kadar sürüklemem de bir hataydı.”

Slade bunu söyledikten sonra atın üstüne tırmandı. “Hadi acele et, kar tipiye çevirmeden dönelim.”

“Ama bu kadar gelmişken Wilkensler’e ulaşabiliriz.”

“Şimdi olmaz.” Slade bakışlarını gökyüzüne çevirdi, kaşları çatılmıştı. “Üstelik hava kararmak üzere...”

Shelly söylenerek atına bindi.

Slade yeniden konuştuğunda ev uzaktan görünüyordu. “Eve gider gitmez Margaret’i aramam gerekiyor. Bekliyordur. Noel gecesi arayacağımı söylemiştim.”

Shelly onun ismini iştir iştirmez göğsünün sıkıştığını hissetti. O zamana dek kendisi sorular sorup Margaret’le ilgili bilgi almaya çalışmış olsa da, Slade nişanlısından söz etmeye pek istekli görünmemişti. Şimdiyse kendi isteğiyle Margaret’i aralarına getirmişti.

“O iyi bir kadın,” dedi Slade, Shelly’nin herhangi bir şey söylemediğini görünce.

Shelly, Slade’in bu sözleriyle kimi ikna etmeye çalıştığını bilemiyordu. “Sanırım iyi biri olmasa onu sevmezdin.”

“Margaret’i yıllardır tanıyorum.”

“Bundan eminim.” Beni ise birkaç gündür tanıyorsun, dedi içinden. Slade’in ne demeye çalıştığının farkındaydı. Sanki Margaret’in kendisine göre önceliği olduğunu hissettirip özür dilemeye çalışıyordu. Aslında buna hiç gerek yoktu. Shelly bunu en başında kabullenmişti.

Ormandan çıkıp son sürat eve gittikleri sırada Shelly, “Burada cep telefonuyla iletişim kurman mümkün değil,” dedi nasıl bu denli sakın konuşabildiğine kendisi de şaşırarak. “Ev telefonundan arayabilirsin. Ben o sırada atları

ahıra götürürüm. Senin görüşmen bittiğinde de Wilkensler'i arayıp durumu açıklarım."

"Fazla uzun konuşmam."

"Hayır, benim yüzümden konuşmanı kısa tutma."

Slade eliyle alnını sildi. O zaman Shelly dikkatle ona baktı ve bakışlarının ne denli şaşkın olduğunu fark etti. "Tamam, kısa tutmam."

Ahırın önünde ikisi de atlarından indiler. Shelly, Slade'in yüzüne bakmamaya özen göstererek ahırın kapısını açtı ve atların içeriye girmesini sağladı. Yüreği alabildiğine ağırlaşmıştı. Pokey'nin eyerini eline aldı. O sırada Slade'in ahırın kapısında dikildiğini fark etti.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, yok," diye karşılık verdi Shelly ve Pokey'nin kapısını açıp oyalandı. Geriye döndüğünde Slade gitmişti.

Shelly hayvanların yanında gereğinden fazla kalarak Slade'e telefon görüşmesini rahatça yapabileceği kadar zaman tanıdı. Ardından ağır adımlarla mutfak kapısından eve girdi. Slade şöminenin karşısında oturmuş dalgın bakışlarla alevleri seyrediyordu. Shelly hemen telefona yöneldi ve Wilkensler'i aradı. Connie programın değişmesine ne denli sevindiğini saklamadı. Doğrusu Ted bütün gün komşulara yardım etmekten bitkin düşmüştü.

"Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum," diye seslendi Shelly telefonu kapattıktan sonra. Slade'e sorular sormak için yanıp tutuşuyordu ama gururu bunu yapmasına engel oluyordu. "Tereyağlı patlamış mısıra ne dersin?"

Slade kalkıp yanına geldi, gözlerinin içi gülüyordu. Gerçekten de muhteşem gözleri vardı, Shelly bir süre başka tarafa bakamadı.

"Bense şöyle esaslı bir sandviç düşünüyordum," dedi Slade.

"Senin sorunun nedir biliyor musun Garner," dedi Shelly. Bilmediği belliydi, onun için bekletmeden söyledi. "Hayal gücün yok."

"Patlamış mısır yerine sandviç istediğim için mi?"

Shelly onu duymamış gibi yaptı – buzdolabını araştırırken bunu yapması oldukça kolaydı. Hiçbir şey söylemeden buzdolabından bir sürü şey çıkarıp masanın üstüne koydu. Bir parça jambon kesti, ikiye böldü ve yarısını Slade'e verdi. "Bir anlaşılmaya ne dersin?"

Slade tereddütle ona baktı. "Bilmiyorum..."

"Ben yiyecek bir şeyler hazırlarken ağacı içeriye getirmeye ne diyorsun?"

"Bu itiraz edemeyeceğim bir teklif."

Shelly bir şarkı mırıldanırken ikisinin de unutamayacağı bir yemek hazırladı. Üç çeşit söğüş et, dereotlu turşu dilimleri, yeşil zeytinle hazırladığı sandviçleri ve Noel kurabiyelerini salondaki masaya getirdi.

Bu arada Slade ağacı içeriye getirdi ve salonun köşesine yerleştirdi. "Kar durdu," diye haber verdi.

"Oh, buna sevindim. İlkbahara kadar burada çakılıp kalacağımızı sanmıştım," dedi Shelly gülerek. Gerçi böyle bir duruma hiç de itiraz etmezdi.

Şöminenin karşısına yerliler gibi oturup sırtlarını kanepeye yasladılar ve sandviçlerini yemeye giriştiler. Ancak bir süre sonra Shelly hiç iştahının olmadığını fark etti ve sandviçinin büyük bir bölümünü Yaşlı Dan'e verdi. Hayatında ilk kez bir adamın varlığının bu denli farkındaydı. Birbirlerine o kadar yakın oturuyorlardı ki, tabağı-

na eğildiğinde kolları birbirine dokundu. Ancak ikisi de uzaklaşmak için bir harekette bulunmadılar. Hatta Shelly bu temasın gevşetici bir yanı olduğunu düşündü. O anın huzurunu derinlemesine yaşamak için durakladı.

“Güzel bir gündü,” diye mırıldandı Slade bir ara.

“Bence çılgıncaydı,” dedi Shelly.

Slade uzanıp elini tuttu. “Bundan daha fazla keyif aldığım bir gün geçirmemiştım.” Slade’in gözleri Shelly’nin yüzünü araştırdıktan sonra dudaklarına takıldı. Hemen bakışlarını kaçırđı, salonun diğerk köşesindeki piyanoya çevrildi. “Piyano çalar mısın?”

Shelly içini çekti. “Biraz. Babam benim çalışımın farelerin eve girmesini önlediğini iddia eder.”

Slade gülümsedi. “O kadar kötü müsün?”

“Kendin karar ver,” dedi Shelly ve kalkıp piyanoya gitti. Kapağını kaldırıp oturdu ve nota defterini açtı.

Shelly’nin parmakları tuşların üzerinde kısa bir süre gezinmeye başladığında kendisi bile irkildi. Yaşlı Dan ise uyukladığı köşeden başını kaldırıp bir kez havladı.

“Sana iyi olmadığımı söylemişim,” dedi Shelly abartılı bir ifadeyle içini tekrar çekerek.

Slade ona yaklaşp arkasında durdu. Shelly’nin omuzlarından tuttu ve üzerinden eğilip çaldığı ilahiyi inceledi.

“Oh, sanırım nerede hata yaptığımı buldum,” dedi Shelly o sırada. Gülmemeye çalışırken yanaklarında gamzeler oluşmuştu. Yeniden denemeye başladığında salonu hoş bir müzik sesi doldurdu.

Slade gülümseyerek eğildi ve Shelly’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Ne kadar komik biri olduğunu söylemiş miydim?”

“Hayır ama bunu bir iltifat olarak alıyorum.”

“Güzel, çünkü gerçekten de bir iltifat.”

Shelly çalmaya devam etti. Ara sıra yanlış bir notaya basıyor, doğru çalmak için baştan alıyordu. Kısa bir süre sonra Slade de ilahiyi mırıldanmaya başladı.

Müziğe öylesine dalmışlardı ki, ikisi de ön kapının açıldığını işitmediler. “İyi Noeller,” diye seslendi Don.

Shelly şaşkınlıkla babasına baktı. “Hoş geldin baba. Adlerler’in atı nasıl oldu?”

Don yüzünü sıvazlayarak yanıt verdi. “Atlatacak.”

“Peki, sen ne durumdasın,” diye sordu Shelly, babasının bitkin yüzüne endişeyle bakarken.

“Bana yarım saat ver, anlatırım.”

“Açsan sandviç yapabilirim.”

“Şu an istediğim tek şey sıcak bir duş almak.” Don yaşlı köpeğin kulaklarını okşamak için eğildi. “Çalmaya devam etsene. Çok güzeldi.”

“Ahırdaki fareleri de kaçırmayı düşünüyorduk,” dedi Slade gülerek.

Don kaşlarını kaldırdı. “Ne dedin?”

“Piyano çalışımdan söz ediyor baba.”

“Oh. Sanırım sen çalmıyorsundur,” dedi Don gülerek.

“Aslında çalarım,” diye yanıt verdi Slade.

“Çalar mısın?” Shelly şaşırdı. “Daha önce niye söylemedin?” Shelly hemen kenara kayıp Slade’e yer açtı. “Gelsene.”

Slade gelip yanına oturdu ve uzun parmaklarını bece-riyle piyanonun tuşları üzerinde dolaştırmaya başladı. Shelly onun bu konuda bu denli iyi olduğunu gördüğüne şaşırmıştı. Slade piyano çalmakla kalmıyor adeta piyanonun tuşlarıyla sevişiyordu.

Parçayı bitirdiğinde Slade ellerini birbirine kenetleyip bekledi.

"Tanrım, bu kadar iyi olduğunu niçin daha önce söylemedin?"

Slade gülümsedi. "Hiç sormadın."

Don bile şaşırmış, söyleyecek bir şey bulamamıştı.

"Muhteşemdi. Profesyonel bile olabilirdin," dedi Shelly heyecanla.

"Bir zamanlar ben de bunun hayalini kurmuştum."

"Neden yapmadın?"

"Artık sadece eğlenmek için çalışıyorum," dedi Slade. Yüzünde bu kararı almanın pek de kolay olmadığını anlatan bir ifade vardı. Nedeni her neyse Shelly'le paylaşmayı düşünmüyormuş gibiydi.

"Başka bir şey çalar mısın?" Don belli ki düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Shelly, Slade'in babasına bakışını görünce piyano çaldığına pişman olduğunu fark etti. Belli ki Slade'in hayatındaki gerçek aşkı müzikti ve bir nedenle terk etmişti. Şimdi o şarkıyı çalmak belki de eski duygularını depreştirmişti.

"Belki başka bir zaman..."

Başka bir zaman olmayacaktı, özellikle de Shelly ve Slade için.

"Lütfen," diye fısıldadı Shelly ayağa kalkarken. Slade'in arkasına geçip omuzlarına hafifçe dokundu.

Slade onun omuzlarındaki ellerini tuttu. "Pekâlâ Shelly. Senin için."

Slade neredeyse yarım saat boyunca çaldı. Kendini öylesine müziğine kaptırmış, öylesine yoğun çalmıştı ki, bitirdiğinde adeta omuzları çökmüştü.

"Tanrı sana özel bir yetenek bahşetmiş," dedi Don beğeniyle. "Şimdi gidip şu duşumu alsam iyi olacak."

Babası salondan çıktıktan sonra Shelly gidip Slade'in yanına oturdu. Öylesine duygulanmıştı ki, kendisini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Göğsü ağırlaşmış, gözleri yanıyordu.

Slade onun elini tutup dudaklarına götürdü. Shelly kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Yanağından bir damla yaş yuvarlandı. Slade başparmağıyla usulca yanağını sildi. Eğilip dudağını öptü. Shelly onun sözsüz teşekkür ettiğini düşündü. Shelly'e yüreğini açmış, içerideki duygusal, hassas adamı tanıtmıştı. Artık saklayacak bir şeyi yoktu, özgürdü.

Shelly kollarını Slade'in boynuna dolayıp onun öpücüklerine karşılık verdi.

"İyi Noeller, Kurabiye," dedi babası uzun bir esnemenin ardından.

Shelly pencerenin önünde durmuş kahve fincanıyla oynuyordu. Babasını görünce gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. İçi öylesine buz gibi ve bomboştur ki.

"Slade nerede?"

"Gece kar temizleme aracı geldi," diye fısıldadı Shelly acı içindeydi. "Gitti," diyebildi zorla.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

“GİTTİ Mİ? Veda etmeden mi?” Babası kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu.

“Bir not bıraktı.” Shelly cebinden bir kâğıt çıkarıp babasına uzattı. Birkaç satırlık bir nottu. İkisine de misafirperverlikleri için teşekkür ediyor, mutlu olmalarını diliyordu. Sonra da veda ediyordu. Herhangi bir üzüntü, pişmanlık ve tereddüt yaşamadan, geriye dönüp bakmadan.

Don notu okuduktan sonra başını kaldırıp dikkatle Shelly’nin yüzünü araştırdı. “İyi misin?”

“İyiyim.”

Don başını iki yana salladı. "Daha önce birine Slade'e baktığın gibi baktığını görmemiştim. Ondan gerçekten de hoşlanmıştın, değil mi?"

Shelly'nin yüreği, *Onu seviyorum*, diye haykırıyordu. "O muhteşem biri baba. Umarım nişanlısı ve çalıştığı şirket ne denli şanslı olduğunun farkına varır."

"Varmazlar," diye fısıldadı Don kızının beline sarılıp kendine doğru çekerken. "Geri dönebilir."

Shelly başını iki yana salladı. Babası Slade'i doğru dürüst bilmiyordu. Onun yaşamı bir yol haritası kadar kesin hatlarla belirlenmişti. Slade Garner seçimini yapmıştı. İki gün tanıdığı biriyle birkaç kez öpüştü diye nişanlısını terk edecek biri değildi.

Shelly Noel gününde bir robottan farksızdı. Erkek kardeşleri eşleriyle geldiler. İçinde kopan fırtınalara karşın gülümsemeyi, konuşmayı başarabilmişti. Ertesi gün öğleden sonra San Francisco'ya döndü. Her yanı uyuşmuş gibiydi. Sadece yüreğinde bir sızı vardı.

Garden District'teki küçük ama şirin dairesinin neşeli havası da moralini yükseltmeye yetmemişti. Shelly bavulunu odasına bıraktı, ayakkabılarını çıkardı ve hemen telefona yöneldi.

"Selam baba. Ben eve ulaştım." Shelly telefon elinde kanepeye gidip oturdu.

"Uçuş nasıl geçti?"

"Sakindi."

"Tam da senin istediğin gibi," diyerek güldü babası, sonra birden ciddileşen sesiyle sordu. "Peki bir haber falan..."

“Hayır baba.” Shelly elbette babasının neden bahsettiğini biliyordu. Slade’in bir şekilde ona ulaşacağını falan düşünmüştü. Oysa kendisi böyle bir şeyin olacağına dair hiç hayal kurmamıştı. Slade onu aklına bile getirmek istemiyor olmalıydı. Muhtemelen Shelly’i düşünmeyi kendisine yasaklamıştı. Belki de aralarında geçenlerden dolayı utanıyordu.

Shelly babasıyla birkaç dakika daha konuştuktan sonra yorgunluğunu bahane ederek telefonu kapattı. Telefon elinde öylece duvar kâğıtlarına bakarak daldı.

Ertesi gün ve daha sonraki günler Shelly yüreğini çalan adamı unutmaya çalışarak işine yoğunlaşmaya çalıştı.

Shelly’nin yeni yıl için çözümü oldukça basitti. Birini bulacaktı. San Francisco’ya taşındığından beri ilk kez kendini bu denli yalnız hissediyordu. Gerçi arkadaşları ve yapacak bir sürü şeyi vardı. Ancak yüreğindeki sızı dinmek bilmiyordu.

Yılbaşından bir gün önce Shelly otobüsten indi ve kösedeki çiçekçiden bir buket çiçek alıp evinin bulunduğu binaya girdi.

Shelly evinin kapısına ilerlerken bitişik dairede oturan yaşlıca hanım kapısını açtı.

“İyi günler Mrs Lester,” diyerek kadını selamladı Shelly ve elindeki karanfil buketini kadına uzattı.

“Oh, bu ne tesadüf,” dedi Mrs Lester. “Bende de sizin çiçekleriniz vardı.”

Shelly şaşkınlıkla kadına baktı.

“Çiçekleri getiren çocuk size vermemi istedi.” Mrs Lester bunu söyledikten sonra içeriye girdi ve elinde ince beyaz bir kutuyla geri döndü. “Sanırım gül,” dedi.

“Gül mü?” Shelly yüzündeki kanın çekildiğini hissediyordu. Teşekkür ettikten sonra aceleyle dairesine girdi.

Kapıyı ayağıyla kapattı ve titreyen parmaklarıyla kutuyu açtı. Kutuda bir düzine kırmızı gül vardı. Her biri birbirinin aynı, parlak renkte on iki gül.

Shelly kutunun içini araştırırsa da bir kart ya da not bulamadı. Bunları Slade'in gönderdiğini düşünmek aptalcaydı. Herhalde veda etmek için gül göndermiş olamazdı. Sırf hayatından çıktığını anlatmak için bu kadar zalimce bir şey yapar mıydı? Hem güllerin saçma sapan bir israf olduğunu söylememiş miydi?

Kapının zili çaldığında Shelly halen gülleri kimin göndermiş olabileceğini düşünüp duruyordu. Kapıyı açtığında elinde aynı ince, beyaz kutudan bulunan bir adamla karşılaştı.

"Şurayı imzalar mısınız lütfen," dedi adam bir kalem uzatarak.

Shelly ikinci kutuyu da heyecanla açtı. Kaşlarını çattı. Yine bir düzine gül vardı ama yine herhangi bir not ya da kart yoktu. Shelly evdeki tek vazoya gülleri yerleştirmişti ki, kapı yeniden çaldı. Bu kez başka bir çiçekçiden gül gelmişti.

"Doğru adrese geldiğinizden emin misiniz," diye sordu Shelly.

"Shelly Griffin değil misiniz?"

"Evet, bu benim."

"Lütfen şurayı imzalayın."

Shelly adamın gösterdiği yeri imzaladı. Değişen bir şey yoktu. Bir düzine gül... Kartsız...

Shelly başka vazosu olmadığı için uzunca bir kavanozu boşaltıp gülleri içine yerleştirdi. İlk iki düzineyi salondaki masanın üstüne koymuştu. Son gelenleri de mutfak masasına bıraktı. Çiçekleri gönderen her kimse ya çok varlıklı biriydi ya da sersemin tekiydi.

Kapı yine çaldığında Shelly, "Tanrım, yine mi," diye söylendi ve kapıya doğru seğırtti.

Kapıyı açarken çiçekçinin çırağıyla karşılaşacağından oldukça emindi. Ancak karşısındaki uzun boylu, inanılmaz yakışıklı figürü görünce yüreğı ağızına geldi.

"Slade!"

"Merhaba Shelly." Slade'in gözlerinin için gülüyordu. "İçeri girebilir miyim?"

"El— elbette." Shelly sendeleyerek geri çekildi. "Neden buradasın?" Shelly bunu sorarken düşmemek için kapıya yaslanmıştı. Hayal kurmaya bile korkuyordu.

"Seni özledim."

Shelly gözlerini kapattı. Hayatında bu kadar şefkat dolu bir ses işitmiş miydi? "O... toplantıyı yapabildin mi?"

Slade hafifçe başını salladı.

"Nasıl gitti?"

"İyi idi. Beklediğimden daha iyiydi."

"Buna sevindim." Shelly kaçamak gözlerle onu izliyordu.

"Evet. Aslına bakarsan o işi aldığım için ikramiye kazandım ve terfi aldım."

"Terfi mi?" Shelly, Margaret'in buna çok sevindiğini tahmin edebiliyordu.

"Ama bugün istifa ettim."

"İstifa mı ettin? Ama... Margaret buna ne diyecek?"

"Şey..." Slade, Shelly'e doğru bir adım attı. "Doğrusu artık Margaret'le konuşmuyoruz."

"Öyle mi?" Shelly nefesinin kesildiğini hissetti.

"Kendisi aldığım son kararları pek hoş karşılamadı."

Buna hiç şaşırmadım. "Peki, ne tür kararlar aldın?"

"Düğünü ertelemeye karar verdim."

Shelly bu konuda Margaret'in suçlanamayacağını düşündü. "Şey, sanırım haklı. Peki, yeni tarih nedir?"

"Aslına bakarsan hiçbir zaman."

"Hiçbir zaman mı?" Shelly güçlükle yutkundu. "Neden peki," diye sordu yüreği ağzında.

"Neden mi?" Slade gülümsedi. "Çünkü Margaret hayatın eğlenceli bir macera olabileceğini aklına bile getiriyor."

Shelly aşkı açıkça okunan bakışlarını Slade'e dikmişti.

"Bir piyanist olarak hayatımı kazanabileceğime de inanmıyor," diye devam etti Slade. "Neredeyse otuz yaşına geldim. Geç kalmış bile olabilirim."

"Ama..."

Slade gülümseyerek onu kollarına aldı. "Uzun yıllardır ilk kez hayal kuruyorum Shelly Griffin. Şu an bir işim yok ama hayallerim var."

"Oh Slade." Shelly yüzünü onun boynuna bastırdı. "O hayallerin için de bana da yer varsa, bundan büyük bir onur duyarım."

"Bana hayal etmeyi sen hatırlattın," diye fısıldadı Slade ve dudakları Shelly'nin dudaklarını buldu.

İndirimli satışlarımız devam ediyor...

Yeni ve eski kitaplarımızda e-book seçenekleri artıyor...

NEW YORK TIMES & USA TODAY bestseller authors

Special Edition

NORA ROBERTS - HAYAT BİR MUCİZEDİR

Genç ve başarılı gazeteci Jason Law, on yıl önce dünyayı dolaşma arzusuyla ayrıldığı kasabaya Noel tatili için geri dönmeye karar vermişti. Yol boyunca zamanın, doğup büyüdüğü kasabayı nasıl da değiştirmiş olacağını düşündü. Ardında bıraktığı ve unutamadığı büyük aşkı Faith'i ziyaret edip etmeme konusunda kararsızdı. Onun başkası ile evlendiğini ve bir çocuğunun olduğunu biliyordu. Ancak boşandığını öğrenmek sürpriz olmuş ve umudun yeniden canlanmasına neden olmuştu.

DEBBIE MACOMBER - BEMBEYAZ AŞK

Uçak yoğun kar yağışı yüzünden başka bir havaalanına, Portland'a inmişti. Hava koşulları düzeline kadar burada bekleyeceklerdi. Shelly'nin Noel için sadece dört günlük izni olduğu için Seattle'a arabayla gitmek çok daha iyi bir fikirdi.

Terminalde araba kiralama acentelerinden birine yaklaştığında uçakta dikkatini çeken adamın da orada olduğunu gördü. Ne tesadüf ki ikisi de Seattle'a gidiyorlardı ve kiralamak üzere sadece bir araba vardı.

LYNNE GRAHAM - MASUM YÜREKLER

Noel zamanıydı ve bu yeni umutlar demekti... Vito Barbieri, sert, huysuz ve bir o kadar da yakışıklı bir adamdı. Ava vaktiyle onu nasıl baştan çıkarmaya çalıştığını ve reddedilince kendisini nasıl aşağılanmış hissettiğini hatırlıyordu. Vito onca zaman sonra Ava ile karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Vito'nun yüreğinde intikam ateşi tutuşmuştu. Ancak bunu başarmak için genç kadına hissettiği karşı konulmaz arzuyu yenmek zorundaydı.

ISSN 1307-3877

12

9 771307 387002

HARLEQUIN®
Special Edition

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN SE 2013/12

Fiyatı: 11,90 TL / Kıbrıs:14,90 TL